

Studii Biblice

Trimestrul I / 2020

Daniel

Cuprins:

<i>Studiul 1</i>	2
De la citire la înțelegere.....	2
<i>Studiul 2</i>	7
Din Ierusalim la Babilon.....	7
<i>Studiul 3</i>	11
De la taină la descoperire.....	11
<i>Studiul 4</i>	15
Din cuptor la palat.....	15
<i>Studiul 5</i>	19
De la mândrie la smerenie.....	19
<i>Studiul 6</i>	23
De la aroganță la distrugere.....	23
<i>Studiul 7</i>	27
Din groapa leilor în prezența îngerilor.....	27
<i>Studiul 8</i>	31
De la marea învolburată, la norii cerului.....	31
<i>Studiul 9</i>	35
Curățirea sanctuarului.....	35
<i>Studiul 10</i>	39
Mărturisire și mângâiere.....	39
<i>Studiul 11</i>	43
De la luptă la biruință.....	43
<i>Studiul 12</i>	47
Marile puteri și poporul lui Dumnezeu.....	47
<i>Studiul 13</i>	51
Din țărână la stele.....	51

28 decembrie – 3 ianuarie

De la citire la înțelegere

Textul de memorat: „*Filip a alergat și a auzit pe etiopian citind pe prorocul Isaia. El i-a zis: «Înțelegi tu ce citești?»»* (Faptele apostolilor 8:30)

Biserica noastră a luat naștere ca urmare a înțelegerii profețiilor din cartea lui Daniel, studiul nostru pentru acest trimestru. Încă de la început ar trebui să ținem cont de câteva elemente care să fie ca o călăuză în studiu.

În primul rând, întotdeauna să ne amintim că Hristos este centrul cărții Daniel, ca, de altfel, al întregii Biblii.

În al doilea rând, cartea Daniel este organizată într-un mod care ne ajută să îi înțelegem frumusețea literară și, mai ales, pe ce anume se concentrează.

În al treilea rând, noi trebuie să înțelegem deosebirea dintre profețiile clasice și cele apocaliptice. Acest lucru ne va ajuta să observăm deosebirea dintre profețiile lui Daniel și ale altor proroci, precum Isaia, Amos și Ieremia.

În al patrulea rând, când studiem profețiile legate de timp din cartea lui Daniel trebuie să înțelegem că schema profetică din Daniel se întinde pe perioade lungi de timp și este măsurată conform principiului un an pentru o zi.

În al cincilea rând, trebuie să accentuăm faptul că Daniel nu transmite doar informație profetică, ci această carte este foarte relevantă pentru viața noastră personală astăzi.

Duminică, 29 decembrie – Hristos, subiectul principal al cărții Daniel

1. În ce mod este prezentat Hristos ca fiind subiectul principal al Scripturii? Luca 24:25-27; Ioan 5:39; 2 Corinteni 1:19,20

Isus este subiectul principal al Scripturii și aici este inclusă și cartea Daniel. Capitolul 1 ne arată, deși în mod restrâns și incomplet, experiența lui Daniel care se aseamănă cu experiența lui Hristos, care a părăsit cerul și a venit în această lume păcătoasă să înfrunte puterile întunericului. Daniel și prietenii lui sunt înzestrați cu înțelepciune ca a lui Hristos pentru a face față provocărilor din cultura babiloniană. Capitolul 2 prezintă o descriere a pietrei din timpul sfârșitului, arătând că, în final, împărăția lui Hristos va înlocui toate împărățiile lumii. Capitolul 3 ni-L descoperă pe Hristos care pășește alături de slujitorii Lui credincioși în cuptorul cu foc. În capitolul 4, vedem cum Dumnezeu îl îndepărtează pe Nebucadnețar de la conducere pentru o vreme, ca să îl facă să înțeleagă că „cerul stăpânește” (Daniel 4:26, *NKJV*). Expresia „cerul stăpânește” ne reamintește că Hristos, ca „Fiu al omului” (Daniel 7:13), va primi stăpânirea și împărăția (Daniel 7). Capitolul 5 prezintă moartea împăratului Belșațar și cucerirea Babilonului de către perși în timpul unei nopți de petrecere și dezmăț, episod ce prefigurează înfrângerea lui Satana și distrugerea Babilonului spiritual de Hristos și îngerii Lui la sfârșit. Capitolul 6 vorbește despre complotul împotriva lui Daniel, situație care se aseamănă cu acuzațiile false aduse împotriva lui Isus de mai-marii preoților. Împăratul Darius încearcă, dar fără succes, să îl salveze pe Daniel, la fel cum Pilat a încercat să îl salveze pe Isus (Matei 27:17-24). Capitolul 7 îl prezintă pe Hristos ca Fiu al omului care primește împărăția și domnia. Capitolul 8 îl arată ca Mare-Preot în sanctuarul din ceruri, iar capitolul 9 îl prezintă ca victimă de sacrificiu, moartea Sa întărind, reînnoind legământul între Dumnezeu și poporul Său. Capitolele 10-12 îl prezintă pe Hristos ca voievodul (în engl.: prințul) Mihail, care luptă împotriva forțelor răului și îl salvează pe poporul lui Dumnezeu de sub puterea morții. Deci Hristos este

în centrul cărții Daniel. În fiecare capitol al cărții este o experiență sau o idee care ne îndreaptă spre Hristos.

Cum putem să îl păstrăm pe Hristos în centrul atenției în viața noastră, chiar în încercări, în lupte, dar și în momentele de bucurie și prosperitate? De ce este important acest lucru?

Luni, 30 decembrie – Structura cărții Daniel

Modul de aranjare a secțiunii aramaice a cărții Daniel, capitolele 2-7 (anumite părți din Daniel au fost scrise în ebraică și altele în aramaică), ne arată următoarea structură, care, la rândul ei, consolidează ideea de mesaj central al acestei secțiuni și al cărții:

- A. Visul lui Nebucadnețar despre patru împărății (Daniel 2)
- B. Dumnezeu îi eliberează pe prietenii lui Daniel din cuptorul aprins (Daniel 3)
- C. Judecata asupra lui Nebucadnețar (Daniel 4)**
- C'. Judecata asupra lui Belșatar (Daniel 5)**
- B'. Dumnezeu îl eliberează pe Daniel din groapa cu lei (Daniel 6)
- A'. Visul lui Daniel despre patru împărății (Daniel 7)

Această structură literară pune în evidență punctul central, notat aici cu C și C' (Daniel 4 și 5): Dumnezeu îi ia împărăția lui Nebucadnețar (temporar) și lui Belșatar (permanent). Astfel, în capitolele 2-7 accentul cade pe suveranitatea lui Dumnezeu asupra împăraților pământului - El îi aduce la putere și El îi îndepărtează.

O metodă eficientă de a transmite un mesaj și de a demonstra o idee este repetiția. Dumnezeu îi dă lui Faraon două vise despre viitorul apropiat al Egiptului care transmit aceeași idee: șapte ani de prosperitate urmați de șapte ani de foamete (Geneza 41:1-7).

Dumnezeu folosește repetiția și în cartea Daniel. Există patru cicluri profetice, repetiții ale unei structuri de bază. La sfârșit, această structură ne arată suveranitatea supremă a lui Dumnezeu. Deși fiecare plan profetic major prezintă o perspectivă distinctă, împreună, ele acoperă aceeași perioadă istorică - din vremea profetului până la sfârșit, după cum putem vedea mai jos:

Daniel 2	Daniel 7	Daniel 8 și 9	Daniel 10-12
Babilon	Babilon		
Medo-Persia	Medo-Persia	Medo-Persia	Medo-Persia
Grecia	Grecia	Grecia	Grecia
Roma	Roma	Roma	Roma
Împărăția lui Dumnezeu	Judecata din ceruri, Noul Pământ	Curățirea sanctuarului	Intervenția lui Mihail, Ocrotitorul

Ce speranță ne aduc următoarele versete cu privire la perspectiva pe termen lung? Daniel 2:44, Psalmii 9:7-1 și 2 Petru 3:11-13.

Marti, 31 decembrie – Profetiile apocaliptice din Daniel

Viziunile profetice înregistrate în cartea Daniel sunt diferite de majoritatea mesajelor profetice ale profeților Vechiului Testament. Profetiile lui Daniel pot fi incluse în categoria *profețiilor apocaliptice*, în timp ce majoritatea celorlalte profeții din Vechiul Testament pot fi incluse în categoria *profețiilor clasice*. Pentru a înțelege corect profetia biblică trebuie să înțelegem diferența dintre acestea două.

Trăsături distinctive ale profetiilor apocaliptice:

Viziuni și vise. În profeția apocaliptică, Dumnezeu Se folosește în special de vise și viziuni pentru a-i transmite profetului solia Sa. În profeția clasică, profetul primește „Cuvântul Domnului” - care poate include și viziuni - o expresie care apare în diverse forme de o mie șase sute de ori în profeții clasici.

Symbolism complex. În profeția clasică se folosește un număr limitat de simboluri, în special simboluri din viața reală, iar în profeția apocaliptică apar simboluri și imagini care trec dincolo de realitatea umană - animale-hibrid sau fiare cu aripi și coarne.

Suveranitate divină și necondiționalitate. Spre deosebire de profețiile clasice, a căror împlinire depindea adesea de răspunsul omului în cadrul legământului lui Dumnezeu cu poporul Israel, profețiile apocaliptice sunt necondiționate. Aici Dumnezeu ne descoperă apariția și căderea imperiilor lumii, din timpul lui Daniel până la vremea sfârșitului. Acest tip de profeții se bazează pe atotcunoașterea și suveranitatea lui Dumnezeu; ele se vor împlini indiferent de alegerea omului.

2. Profeția din Iona 3:3-10 este o profeție clasică sau apocaliptică? Motivează-ți răspunsul. Dar cea din Daniel 7:6?

Cunoașterea tipurilor de profeție, clasică sau apocaliptică, ne este de mare ajutor. În primul rând, ne ajută să înțelegem că Dumnezeu folosește mai multe abordări pentru a transmite adevărul profetic (Evrei 1:1). În al doilea rând, cunoscând deosebirea, putem aprecia mai bine frumusețea și complexitatea Bibliei. În al treilea rând, ne ajută să interpretăm profețiile biblice conform cu mărturia dată de întreaga Biblie și să explicăm corect „Cuvântul adevărului” (2 Timotei 2:15).

Pe baza unor texte precum Osea 3:4,5; Amos 8:11 și Zaharia 9:1, unii creștini de astăzi așteaptă ca evenimentele finale ale istoriei acestei lumi să aibă loc în Orientul Mijlociu. Ce este greșit la această interpretare? Cum ne poate ajuta cunoașterea diferenței între profețiile apocaliptice și cele clasice să clarificăm această problemă?

Miercuri, 1 ianuarie – Timpul împlinirii profețiilor

Un alt concept important de care trebuie să ținem cont când studiem cartea Daniel este abordarea istoricistă a profețiilor apocaliptice. Această abordare poate fi înțeleasă mai bine dacă o comparăm cu teoriile opuse - preterismul, futurismul și idealismul.

Preterismul tinde să privească evenimentele profetice anunțate în Daniel ca petrecute în trecut. *Futurismul* susține că aceste profeții încă așteaptă o împlinire viitoare. *Idealismul* susține că profețiile apocaliptice sunt simboluri ale realităților spirituale fără vreo referință istorică.

Spre deosebire de acestea, *istoricismul* susține că în profeția apocaliptică Dumnezeu ne dezvăluie o secvență neîntreruptă a istoriei din timpul profetului până în timpul sfârșitului. Studiind cartea Daniel vom vedea că fiecare viziune majoră din această carte (Daniel 2, 7, 8, 11) repetă această cronologie istorică din perspective diferite și cu detalii noi. Pionierii adventiști, inclusiv Ellen G. White, au înțeles profețiile biblice din Daniel și Apocalipsa din perspectiva istoricismului.

3. În limbaj profetic, ce reprezintă de obicei o „zi”? Numeri 14:34; Ezechiel 4:5,6

Când studiem cartea Daniel, să nu uităm că timpul profetic este măsurat conform principiului un an pentru o zi, adică o zi profetică este echivalentul unui an istoric. Astfel, profeția despre două mii trei sute de seri și dimineți (Daniel 8:14) trebuie înțeleasă ca făcând referire la două mii trei sute de ani, iar cea despre șaptezeci de săptămâni (Daniel 9:24-27), ca referindu-se la patru sute nouăzeci de ani.

Această cronologie pare să fie corectă din câteva motive evidente: (1) Viziunile sunt simbolice, deci și perioadele de timp indicate trebuie să fie simbolice. (2) Deoarece evenimentele din aceste vedenii se desfășoară pe perioade lungi, în unele cazuri chiar până „la timpul sfârșitului”, perioadele de timp reale din aceste profeții ar trebui interpretate la fel. (3) Principiul an-zi este confirmat de cartea Daniel -

profeția despre șaptezeci de săptămâni începe în zilele împăratului Artaxerxes și duce la venirea lui Isus ca Mesia.

Unele profeții se întind pe sute, chiar mii de ani. Avem de învățat de aici despre răbdare!

Joi, 2 ianuarie – Cartea lui Daniel și noi

Deși scrisă cu peste două mii cinci sute de ani în urmă, cartea Daniel rămâne relevantă pentru poporul lui Dumnezeu de azi. Să observăm trei aspecte:

Dumnezeu rămâne suveran al vieții noastre. Chiar și atunci când lucrurile nu merg bine, Dumnezeu rămâne suveran și lucrează prin acțiunile capricioase ale omului pentru a le oferi copiilor Săi ce este mai bun. Experiența lui Daniel în Babilon se aseamănă cu cea a lui Iosif în Egipt și a Esterei în Imperiul Persan. Acești tineri au fost robi în țări străine, sub puterea unor națiuni păgâne. Din afară, poate ar părea că erau slabi și că Dumnezeu îi părăsise. Totuși Domnul i-a întărit și i-a folosit pentru împlinirea planurilor Sale. Când trecem prin încercări, suferință și împotrivire putem să privim la ce a făcut Dumnezeu pentru Daniel, Iosif și Estera. Putem avea asigurarea că Domnul rămâne Dumnezeul nostru și El nu ne părăsește în încercări și ispite.

Dumnezeu conduce istoria. Uneori suntem tulburați de această lume confuză și fără țință, plină de păcat și violență. Dar în fiecare capitol din cartea Daniel este transmisă ideea că Dumnezeu conduce cursul istoriei. Ellen G. White spune: „În analele istoriei omului, dezvoltarea, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca dependente de voința și bravura omului. Modelarea evenimentelor pare a fi, într-o mare măsură, determinată de puterea, ambiția sau capriciile lui. Însă, în Cuvântul lui Dumnezeu, perdeaua este dată la o parte și vedem în spate, peste și în toate acțiunile și conflictele de interese, putere și pasiune omenească, cum uneltele Celui Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și aduc la îndeplinire planurile Sale, după voia Sa.” - *Educație*, p. 173

Dumnezeu oferă un model pentru poporul Său din timpul sfârșitului. Daniel și prietenii lui sunt un model de viață într-o societate în care viziunea asupra lumii este adesea în contrast izbitor cu cea a Bibliei. Când s-au făcut presiuni să își compromită credința și să facă concesii sistemului babilonian în aspecte care le-ar fi negat credințioșia lor față de Domnul, ei au rămas neclintiți. Experiența loialității lor absolute față de Dumnezeu este o încurajare pentru noi în persecuție din cauza Evangheliei. În același timp, Daniel ne arată că ne putem aduce contribuția în stat și în societate și totuși să rămânem credincioși Domnului.

4. Ce ne spun următoarele versete despre interesul lui Dumnezeu față de luptele noastre? Daniel 9:23; Daniel 10:11,12; Matei 10:29-31

Vineri, 3 ianuarie – Un gând de încheiere

„Biblia a fost dată cu scopul de a fi o călăuză pentru toți aceia care doresc să cunoască voia Creatorului... Îngerii și însuși Hristos au venit să le descopere lui Daniel și lui Ioan lucrurile care aveau să se întâmple în curând. Aceste probleme importante, care au de-a face cu mântuirea noastră, n-au fost lăsate învăluite de mister. Ele n-au fost descoperite ca să-l încurce și să-l rățească pe cercetătorul sincer după adevăr. Domnul spunea prin profetul Habacuc: «Scrie viziunea și explic-o... ca să se poată citi ușor» (Habacuc 2:2, în KJV). Cuvântul lui Dumnezeu este clar pentru toți aceia care îl studiază cu o inimă plină de rugăciune. Orice suflet sincer va veni la lumina adevărului. ... Și nicio biserică nu poate înainta în sfințenie dacă membrii ei nu caută cu stăruință după adevăr ca după o comoară ascunsă.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 521-522

„Studiați istoria lui Daniel și a tovarășilor lui. Deși ei trăiau unde trăiau, întâmpinați din toate părțile de ispita de a-i face pe plac eului, ei L-au proslăvit și glorificat pe Dumnezeu în viața lor de zi cu zi. Ei au hotărât să evite orice rău. Ei au refuzat să se așeze singuri în calea vrăjmașului. Dumnezeu a răsplătit cu binecuvântări bogate credințioșia lor statornică.” - Ellen G. White, *Manuscript Releases* [No. 224], voi. 4, pp. 169-170

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Estera 9 - Iov 5

1. Ce cuprindeau scrisorile trimise de Estera și Mardoheu iudeilor din cele o sută douăzeci și șapte de ținuturi ale împăratului Ahașveroș?
2. Cine era iubit de mulțimea fraților săi?
3. Despre ce spunea Iov că îi era hrana de toate zilele?
4. Despre cine se spune că își închide gura atunci când Dumnezeu îl ocrotește pe cel slab?

Evanghelizare, subcapitolul „Școlile de pregătire pentru lucrarea în orașe”

5. În ce condiții nu se vor pierde impresiile bune lăsate de solii lui Dumnezeu în inima și în mintea oamenilor?

4 ianuarie – 10 ianuarie

Din Ierusalim la Babilon

Textul de memorat: „Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele.” (Daniel 1:17)

Biblia nu evită să arate slăbiciunile omenirii căzute. Începând de la Geneza 3, păcătoșenia omului și rezultatele ei nefaste sunt arătate clar. În același timp putem vedea și exemplele celor care au dat dovadă de multă credincioșie față de Dumnezeu, chiar și atunci când li s-au oferit motive puternice să renunțe la credincioșia lor. Unele dintre exemplele de credincioșie cele mai puternice le descoperim în cartea Daniel.

Totuși, când studiem cartea Daniel, să nu uităm că adevăratul erou al acestei cărți este Dumnezeu. Suntem obișnuiți cu istorisiri în care este evidențiată credincioșia lui Daniel și a tovarășilor lui și poate că uităm să înălțăm credincioșia Celui care i-a călăuzit și i-a susținut pe acești patru tineri în confruntarea lor cu puterea și farmecul Imperiului Babilonian. Provocarea este suficient de mare să fii credincios în țara ta, acolo unde trăiești, și cu mult mai mare când te confrunți cu presiunea unei țări străine, a unei alte culturi și a unei religii diferite. Dar acești oameni credincioși au înfruntat situațiile grele și au învins deoarece, la fel ca apostolul Pavel, știau „în cine au crezut” (2 Timotei 1:12) și se încredeau în El.

Duminică, 5 ianuarie – Suveranitatea lui Dumnezeu

La prima vedere, cartea Daniel începe într-o notă sumbră, a înfrângerii, Iuda capitulase în fața lui Nebucadnețar și vasele de la templu fuseseră duse din Ierusalim în ținutul Șinear. Cuvântul *Șinear* apare în Biblie în Geneza 11:2, denumind locul unde a fost ridicat Turnul Babei. Numele Șinear are o rezonanță negativă pentru cititorii Bibliei, făcând referire la un proiect făcut pentru a-L sfida pe Dumnezeu. Deși constructorii Turnului Babei nu au reușit să ajungă până la cer, aparențele sugerau că Nebucadnețar și zeii lui – din ținutul Șinear – avuseseră mai multă putere decât Dumnezeul lui Israel.

Totuși primele versete din Daniel ne spun clar că înfrângerea Ierusalimului nu poate fi pusă pe seama puterii mai mari a împăratului Babilonului - cetatea a fost cucerită pentru că „Domnul a dat în mâinile lui [Nebucadnețar] pe Ioiachim, împăratul lui Iuda” (Daniel 1:2). Cu mult înainte, Dumnezeu spusese că, dacă poporul Său îl va uita și va încălca legământul, El îl va trimite ca rob într-o țară străină. Astfel, Daniel știa că în spatele puterii militare a Babilonului, Dumnezeul cerului conducea cursul istoriei. Această viziune clară asupra suveranității lui Dumnezeu i-a susținut pe acești tineri și le-a dat puterea și curajul de a înfrunța ispitele și presiunile Imperiului Babilonian.

1. De ce a dat Dumnezeu țara lui Iuda și Ierusalimul în mâinile babilonienilor? 2 împărați 21:10-16; 2 împărați 24:18-20; Ieremia 3:13

În confruntarea cu provocările secolului XXI, noi trebuie să prindem din nou acea percepție despre Dumnezeu atât de clar arătată în cartea Daniel. Aici vedem că Dumnezeul căruia îi slujim nu este numai forța din spatele istoriei, prin suveranitatea Sa, ci El este cel care intervine plin de milă în viața poporului Său pentru a-i oferi ajutorul esențial în timp de nevoie. Dumnezeu va face și pentru copiii Săi din timpul sfârșitului ce a făcut pentru robii evrei, indiferent cât de multe atacuri vor veni asupra lor și asupra credinței lor.

Cu ce probleme te confrunți acum în credința ta – din afară, din interiorul bisericii sau din cauza propriilor defecte de caracter? Cum poți să le faci față?

Luni, 6 ianuarie – Credința pusă la probă

2. Ce presiuni au fost exercitate asupra acestor tineri pentru a se conforma obiceiurilor și regulilor de la curte? Daniel 1

Ajunși în Babilon, acești patru tineri s-au confruntat cu cea mai puternică încercare a credinței și a convingerilor lor: au fost aleși să primească o instruire specială pentru a-i sluji împăratului. Adesea, în vechime, împărații îi recrutau pe cei mai buni dintre robi pentru a sluji în palatul lor, fiindu-le credincioși împăratului și zeilor imperiului în care se aflau. Întregul proces de instruire avea ca scop să-i îndoctrineze, să-i convertească și să le schimbe chiar viziunea asupra lumii. Ca parte a acestui proces, robii evrei au primit nume noi. Aceasta însemna schimbarea stăpânului și a destinului. Astfel babilonienii intenționau să exercite autoritate asupra acestor robi și să îi oblige să asimileze valorile și cultura Babilonului. Numele lor, care îndreptau atenția spre Dumnezeul lui Israel, au fost înlocuite cu nume care onorau zeitățile păgâne. Mai mult, împăratul a hotărât ca tinerii aceștia să mănânce la masa lui. În Antichitate, a mânca la masa împăratului avea implicații profunde. Însemna loialitate totală față de împărat și reflecta dependența de el. Deoarece hrana era de obicei închinată zeului sau zeilor imperiului, consumarea ei avea și o semnificație religioasă. Însemna acceptarea sistemului de închinare al împăratului și participarea la închinare.

Daniel și prietenii lui erau într-o situație dificilă. Ca să îi rămână credincioși lui Dumnezeu și să supraviețuiască puterii covârșitoare a sistemului imperial era nevoie de o minune. Pentru a complica și mai mult lucrurile, însăși cetatea Babilonului era o expresie monumentală a realizării umane. Frumusețea arhitecturală a templelor babiloniene, grădinile suspendate și Eufratul care străbătea cetatea ofereau o ilustrare a puterii inegalabile și a slavei. Lui Daniel și tovarășilor lui le era oferită ocazia de promovare și șansa de a se bucura de beneficiile și prosperitatea acestui sistem. Ei puteau alege să nu mai fie niște robi, ci funcționari imperiali. Oare își vor compromite ei principiile pentru a pași pe calea strălucitoare a gloriei?

Cum ar fi putut scuza acești tineri decizia de a-și compromite convingerile? În ce fel te poți confrunța și tu acum cu încercări asemănătoare sau poate mai subtile?

Marti, 7 ianuarie – O hotărâre de neclintit

3. Pe lângă exercitarea liberului-arbitru și intervenția lui Dumnezeu, ce principiu important mai vedem aici? Daniel 1:7-20

Se pare că cei patru robi evrei nu s-au opus numelor babiloniene. Probabil că nu puteau face nimic în această privință, în afară de a folosi numele lor ebraice între ei. Dar referitor la mâncarea și vinul de la masa împăratului puteau alege să le consume sau nu. Astfel, liberul-arbitru al celor patru bărbați a fost foarte important aici.

Totuși, dacă o căpetenie putea să le schimbe numele, atunci le putea schimba și meniul. Există două posibile motive pentru care cei patru au refuzat să mănânce de la masa împăratului.

În primul rând, bucatele de la masa împăratului conțineau carne necurată (Leviticul 11). În al doilea rând, mâncarea era mai întâi oferită ca hrană chipului zeului și apoi trimisă împăratului pentru a fi consumată. Astfel, când a spus clar, fără a recurge la subterfugii sau înșelătorii, că cererea lui avea în spate o motivație religioasă, adică hrana de la palat i-ar fi spurcat pe el și pe prietenii lui (Daniel 1:8), Daniel a dat dovadă de mult curaj.

Dacă analizăm interacțiunea dintre Daniel și căpetenia famenilor ies în evidență câteva puncte importante. În primul rând, Daniel a părut să înțeleagă foarte bine postura dificilă în care era căpetenia famenilor, așa că i-a propus un test. Zece zile în care să consume altă hrană îi erau suficiente pentru a demonstra beneficiile alimentației și, astfel, să îi liniștească temerile acestuia. În al doilea rând, siguranța lui Daniel că rezultatul avea să fie pozitiv într-un timp atât de scurt se baza pe încrederea lui deplină în Dumnezeu. În al treilea rând, alegerea unei alimentații cu zarzavaturi și apă ne îndreaptă gândul spre hrana dată de

Dumnezeu omenirii la creațiune (Geneza 1:29), factor care, probabil, a influențat alegerea lui Daniel. Ce ar putea fi mai bun decât alimentația dată de Dumnezeu chiar la început?

Ce atitudine a lui Daniel a deschis calea pentru ca Dumnezeu să acționeze (Daniel 1:9)? Ce putem învăța despre importanța alegerilor? Ce impact ar trebui să aibă încrederea noastră în Dumnezeu asupra alegerilor noastre?

Miercuri, 8 ianuarie – Fără cusur și înțelepți

Daniel și prietenii lui au fost aleși să-i slujească împăratului deoarece se potriveau profilului stabilit de Nebucadnețar. Acesta cerea ca famenii să fie „fără cusur” și „frumoși la chip” (Daniel 1:4). Este interesant de observat că jertfele și cei care slujeau în sanctuar trebuiau să fie „fără cusur” (Leviticul 22:17-25; 21:16-24). Împăratul Babilonului se pare că avea cerințe asemănătoare pentru cei care slujeau în palatul lui.

4. Ce ne spun versetele de mai jos despre cum putem rămâne credincioși în orice ispită? Galateni 2:19,20; Matei 16:24-26; 2 Corinteni 4:17

Dumnezeu a onorat credințioșii celor patru robi evrei și, la sfârșitul celor zece zile de probă, ei arătau mai sănătoși și mai bine hrăniți decât cei care mâncau de la masa împăratului. Domnul le-a dat slujitorilor Lui „știință și pricepere pentru tot felul de scrieri” și, în special pe Daniel, l-a făcut „priceput în toate vedeniile și în toate visele” (Daniel 1:17). Acest dar urma să aibă un rol semnificativ în lucrarea lui profetică.

Așa cum a onorat credința slujitorilor Săi la curtea babiloniană, Dumnezeu ne dă și nouă înțelepciune când ne confruntăm cu provocările acestei lumi. Din experiența lui Daniel și a prietenilor lui învățăm că este posibil să rămâi nemânjit de elementele corupătoare ale societății. De asemenea, învățăm că nu trebuie să ne izolăm de societate și de viața culturală pentru a-l sluji lui Dumnezeu. Daniel și prietenii lui nu doar că au trăit în mijlocul unei societăți care avea la bază minciuni, erezii și mituri, ci au fost educați în acele minciuni, erezii și mituri. Și totuși au rămas credincioși.

Indiferent de locul în care trăim, Domnul așteaptă ca noi să rămânem credincioși în mijlocul influențelor culturale și sociale care sunt contrare credinței noastre. Identifică influențele negative care te înconjoară și întreabă-te: Cât de bine reușesc să le biruiesc?

Joi, 9 ianuarie – Testul final

5. Care este motivul biruinței celor patru tineri? Daniel 1:17-21; Iov 38:36; Proverbele 2:6; Iacov 1:5

După trei ani de instruire în „Universitatea Babilonului”, cei patru evrei au fost aduși înaintea împăratului pentru testul final. Ei nu doar că au fost mai sănătoși decât ceilalți învățați, ci i-au întrecut în știință și înțelepciune. Cei patru au fost angajați de îndată să îi slujească împăratului. Să nu uităm că această „știință și înțelepciune” cu siguranță că avea și elemente păgâne în ea. Totuși ei au învățat și, evident, au învățat foarte bine, chiar dacă nu credeau în așa ceva.

Probabil Nebucadnețar credea că această realizare se datora și alimentației oferite de el la palat, și programului de instruire urmat de cei patru tineri. Totuși Daniel și prietenii lui știau, iar relatarea biblică ne arată clar, că rezultatele lor superioare nu se datorau sistemului babilonian. Totul venea de la Dumnezeu. Ce exemplu puternic, care ne arată ce poate face Dumnezeu pentru cei care se încred în El! Nu ar trebui să ne temem de puterea covârșitoare a presei, a guvernelor și a altor instituții care pot amenința să ne distrugă identitatea de copii ai lui Dumnezeu. Dacă ne punem încrederea în Dumnezeu, putem fi siguri că El ne va susține în momentele dificile și ne va păzi în orice situație. Important este să facem alegeri corecte când ne este amenințată credința.

În Daniel 1 putem găsi câteva lecții importante despre Dumnezeu: (1) El Se află la cârma istoriei. (2) El dă înțelepciune pentru ca noi să putem naviga în mediul ostil al culturii și societății. (3) Domnul îi onorează pe cei care se încred în El cu toată inima lor și o dovedesc și prin stilul de viață.

Acest capitol se încheie cu afirmația: „Așa a dus-o Daniel până în anul întâi al împăratului Cyrus” (Daniel 1:21). Menționarea lui Cyrus aici este importantă, pentru că oferă o rază de speranță în experiența lor de robie. Cyrus a fost ales de Dumnezeu să elibereze poporul Său și să îi permită să se întoarcă în Ierusalim. Deși începe vorbind despre înfrângere și exil, capitolul se încheie cu o licărire de speranță pentru întoarcerea acasă. Acesta este Dumnezeu nostru: chiar și în cele mai grele momente ale vieții noastre, El deschide întotdeauna o fereastră de speranță ca să putem vedea slava și bucuria care se ascund dincolo de suferință și durere.

Vineri, 10 ianuarie – Un gând de încheiere

„În Babilon, Daniel și tovarășii săi au fost, în tinerețea lor, numai în mod aparent ceva mai favorizați de soartă decât a fost Iosif în Egipt în anii de început ai vieții sale; cu toate acestea, ei au fost supuși la teste ale caracterului nu mai puțin severe. De la simplitatea căminului lor din Iudeea, acești tineri de descendență regală au fost duși în cel mai mare oraș, la curtea celui mai mare monarh, și au fost aleși să fie educați pentru a fi în slujba specială a împăratului. Puternice au fost ispitele care i-au înconjurat în acea curte stricată și luxoasă. Faptul că ei, închinătorii lui Iehova, erau prizonieri în Babilon, că vasele locașului lui Dumnezeu fuseseră puse în templul zeilor Babilonului, că împăratul lui Israel era el însuși prizonier în mâinile babilonienilor-toate acestea erau amintite cu orgoliu de învingători, ca o dovadă că religia și obiceiurile lor erau superioare religiei și obiceiurilor evreilor. În aceste împrejurări, tocmai prin umilirea pe care Israel o atrăsese asupra sa din cauză că se îndepărtase de poruncile Sale, Dumnezeu i-a dat Babilonului dovezi ale supremației Lui, dovezi privind sfințenia cerințelor Sale și urmarea sigură a ascultării. Și mărturia a fost dată în singurul mod în care se putea face aceasta, prin aceia care și-au păstrat neclintită loialitatea față de El.” – Ellen G. White, *Educație*, p. 54

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Iov 6-12

1. Ce mângâiere, ce bucurie spunea Iov că îi va rămâne în durerile sale?
2. Cine și cui îi adresează cuvintele: „Nu știu să te fi cunoscut vreodată”?
3. Ce anume considera Iov că aleargă mai iute decât un alergător?
4. La cine, dintre oameni, considera Iov că se găsește înțelepciunea?

Evanghelizare, subcapitolul „Înviorarea spirituală și organizarea bisericii pentru slujire”

5. De unde a avut Ellen G. White planul organizării de mici grupe, ca temelie a efortului misionar?

11 ianuarie – 17 ianuarie

De la taină la descoperire

Textul de memorat: „*Daniel a luat cuvântul și a zis: «Binecuvântat să fie Numele lui Dumnezeu, din veșnicie în veșnicie! A Lui este înțelepciunea și puterea.»*” (Daniel 2:20)

În apele din jurul Groenlandei sunt aisberguri de toate mărimile. Uneori sloiurile mai mici de gheață merg într-o direcție, în timp ce ghețarii mari merg în alta. Vântul de la suprafață împinge sloiurile mai mici, în timp ce masele uriașe de gheață sunt purtate de curenții puternici ai oceanului. Când ne gândim la apariția și căderea națiunilor de-a lungul istoriei, putem să asemănăm mișcarea lor cu vântul de suprafață și curenții oceanelor. Vântul reprezintă tot ce poate fi schimbat și imprevizibil, ca de exemplu voința omului. Dar, simultan cu rafalele și cu furtuna, mai lucrează o forță, chiar mai puternică și foarte asemănătoare curenților oceanului. Această forță este mișcarea sigură a scopurilor înțelepte și suverane ale lui Dumnezeu. Ellen G. White spunea: „Ca stelele în vastul circuit al drumului rânduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere.” - *Hristos, Lumina lumii*, p. 32. Deși ridicarea și căderea națiunilor, ideologiilor și partidelor politice par să se datoreze doar acțiunii omului, Daniel 2 ne arată că Dumnezeu cerului este Cel care conduce istoria omenirii spre finalul ei măreț.

Duminică, 12 ianuarie – Dumnezeu este aproape de noi

1. Cu ce criză s-au confruntat tinerii evrei din cauza visului pe care Domnul i l-a dat împăratului? Daniel 2:1-16

În vechime, visele erau considerate foarte importante. Când un vis prevestea ceva rău, adesea indica spre un dezastru iminent. De aceea Nebucadnețar a fost atât de tulburat de un vis pe care, ca situația să fie și mai rea, nici măcar nu și-l mai putea aminti. Experții din Babilon credeau că zeii pot descoperi interpretarea viselor, dar, în cazul acestui vis, nu au putut face nimic, deoarece împăratul îl uitase. Dacă le-ar fi fost făcut cunoscut conținutul visului, ei ar fi găsit o interpretare care să fie pe placul împăratului. Dar, în această situație unică, când nu au putut să-i spună împăratului despre ce era visul lui, experții în interpretarea viselor s-au văzut obligați să recunoască faptul că „nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritori” (vers. 11).

Din cale afară de supărat, împăratul a poruncit ca toți înțelepții Babilonului să fie omorâți. Nu era ceva neobișnuit în lumea veche. Surse istorice atestă faptul că, din cauza unei conspirații, Darius I a poruncit ca toți magii să fie executați și Xerxes i-a trimis la moarte pe constructorii unui pod care s-a prăbușit. Când Nebucadnețar a emis acest decret, Daniel și prietenii lui tocmai își terminaseră instruirea și fuseseră acceptați în cercul de experți al împăratului. Din acest motiv, decretul de moarte emis de împărat li se aplica și lor. De fapt, limbajul folosit ne sugerează că execuțiile au început de îndată, iar Daniel și prietenii lui aveau să fie următorii. Dar Daniel, cu „minte și cu judecată” (vers. 14), s-a apropiat de Arioc, responsabilul de executarea ordinului. În cele din urmă, Daniel i-a cerut chiar împăratului un timp în care să deslușească această taină. Deși îi acuzase pe vrăjitori că încercau să tragă de timp, împăratul a răspuns favorabil cererii lui Daniel. Chiar și Daniel a fost de acord cu vrăjitorii, că nu există niciun om care să poată desluși această taină, dar profetul știa un Dumnezeu care îi putea descoperi și visul, și interpretarea lui.

Ce ne spune despre cât de aproape de noi este Dumnezeu faptul că El i-a vorbit împăratului Nebucadnețar printr-un vis? (Vezi și Faptele 17:28.)

Luni, 13 ianuarie – Rugăciunea

Numaidecât, Daniel i-a luat pe cei trei prieteni ai lui pentru a se uni în rugăciune, explicându-le că aveau să fie omorâți dacă Dumnezeu nu le descoperea visul. Ori de câte ori ne confruntăm cu o problemă majoră și noi ar trebui să recunoaștem că Dumnezeul nostru este destul de mare pentru a rezolva chiar și cele mai de nerezolvat proleme.

2. Care sunt cele două tipuri de rugăciune prezentate aici? Daniel 2:17-23

În acest capitol sunt menționate două feluri de rugăciuni. Prima este rugăciunea de cerere, în care Daniel l-a cerut lui Dumnezeu să îi dezvăluie visul și interpretarea lui (vers. 17-19). Nu ne sunt prezentate cuvintele exacte ale rugăciunii, dar ni se spune că Daniel și prietenii lui au cerut „îndurarea Dumnezeului cerurilor pentru această taină, ca să nu piară Daniel și tovarășii săi odată cu ceilalți înțelepți ai Babilonului” (vers. 18). După ce s-au rugat, Dumnezeu le-a răspuns și le-a descoperit visul și interpretarea lui. Putem avea asigurarea că ori de câte ori căutăm „îndurarea Dumnezeului cerurilor”, rugăciunile noastre vor primi răspuns, chiar dacă nu într-o manieră la fel de vizibilă, deoarece Dumnezeul lui Daniel este și Dumnezeul nostru.

Văzând că Dumnezeu a răspuns cererii lor, Daniel și prietenii lui au înălțat rugăciuni de mulțumire și laudă. Ei L-au proslăvit pe Dumnezeu pentru că El este sursa înțelepciunii și pentru că El este la cârma naturii și a istoriei politice. De aici putem învăța o lecție importantă. Când ne rugăm stăruitor și îi cerem lui Dumnezeu multe lucruri, cât de des îl lăudăm și îi mulțumim pentru că a răspuns rugăciunilor noastre? Experiența lui Isus cu cei zece leproși ne oferă o ilustrare grăitoare a nerecunoștinței oamenilor. Din zece, câți au fost vindecați, doar unul s-a întors ca să-l „dea slavă lui Dumnezeu” (Luca 17:18). Răspunsul lui Daniel ne amintește cât de importante sunt laudele și mulțumirile și, totodată, ne descoperă caracterul Dumnezeului la care ne rugăm. Când ne rugăm Lui, putem avea încredere că El va face ce este cel mai bine pentru noi și atunci putem să îl lăudăm și să îi aducem mulțumire.

Citește Psalmul 138. Ce poți învăța din această rugăciune de mulțumire ca să te ajute să fii și tu recunoscător lui Dumnezeu, indiferent de circumstanțe?

Marți, 14 ianuarie – Chipul din vis (I)

3. Ce lucru important ne transmite Daniel, lucru pe care să nu îl uităm niciodată? Daniel 2:24-30

Ca răspuns la rugăciune, Dumnezeu i-a descoperit lui Daniel visul și interpretarea lui. Profetul nu a ezitat să îi spună împăratului că soluția la taina lui a venit „de la Dumnezeul cerurilor”. De asemenea, înainte de a-i povesti conținutul visului și interpretarea lui, Daniel a menționat gândurile și preocupările neexprimate ale împăratului, când acesta nu putea dormi în patul lui. Această informație suplimentară accentuează și mai mult credibilitatea soliei, deoarece era cunoscută doar de împărat și Daniel o putuse afla doar printr-o putere supranaturală. Dar, prezentând conținutul visului, Daniel a riscat să declanșeze o altă criză, deoarece visul nu îi aducea vești bune împăratului Nebucadnețar.

4. Care spunea visul că avea să fie soarta împărăției lui Nebucadnețar? Daniel 2:31-49

În vis, împăratul văzuse un chip măreț: „Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut” (vers. 32,33). În cele din urmă, o piatră „a izbit picioarele” (vers. 34) și întreaga structură a fost distrusă și împrăștiată ca pleava luată de vânt. Daniel a explicat că metalele reprezentau împărății succesive care urmau să fie înlocuite una de cealaltă pe parcursul istoriei. Pentru Nebucadnețar mesajul a fost clar: Babilonul, cu toată puterea și slava lui, avea să treacă și să fie înlocuit de altă împărăție, iar aceasta, urmată de altele, până când o împărăție cu totul diferită de acestea le va înlocui pe toate: împărăția veșnică a lui Dumnezeu, care va dăinui pentru totdeauna.

Privește cât de trecătoare sunt toate lucrurile pământești. Ce ar trebui să ne învețe acest lucru despre marea speranță pe care o avem în Isus și doar în Isus? (Ioan 6:54; 2 Corinteni 4:18)

Miercuri, 15 ianuarie – Chipul din vis (II)

5. Citește din nou visul și interpretarea lui (Daniel 2:31-49). Ce învățăm de aici despre preștiința lui Dumnezeu cu privire la istoria lumii?

Profeția transmisă prin visul lui Nebucadnețar oferă o cronologie și funcțiile profetice generale pentru a ști cum să abordăm profețiile mai detaliate din Daniel 7, 8 și 11. Daniel 2 nu este o profeție condiționată, ci o profeție apocaliptică: o predicție sigură a ceea ce Dumnezeu a prevăzut și urma să se întâmple în viitor.

1. Capul de aur reprezintă Babilonul (626-539 î.Hr.). Cu siguranță că niciun alt metal nu putea reprezenta mai bine puterea și bogăția Imperiului Babilonian decât aurul. Biblia o numește „cetatea de aur” (Isaia 14:4, *KJV*) și „În mâna Domnului, un potir de aur” (Ieremia 51:7; compară cu Apocalipsa 18:16). Istoricul antic Herodot relatează că cetatea era împodobită cu mult aur.

2. Pieptul și brațele de argint reprezintă Medo-Persia (539-331 î.Hr.). După cum argintul este mai puțin prețios decât aurul, la fel și Imperiul Medo-Persan nu a atins niciodată splendoarea Babilonului. Mai mult, argintul era un simbol potrivit pentru persani deoarece ei foloseau argintul în sistemul lor fiscal.

3. Pântecele și coapsele de aramă simbolizează Grecia (331-168 î.Hr.). Ezechiel 27:13 îi prezenta pe greci ca făcând negoț cu unelte de aramă. Soldații greci erau cunoscuți pentru armura lor de aramă. Coifurile, scuturile și securile pentru luptă erau făcute din aramă. Herodot ne spune că Psammetichus I al Egiptului a văzut în invadatorii greci împlinirea unei profeții care prezicea că „vor veni niște bărbați de aramă pe mare”.

4. Fluierele picioarelor de fier reprezintă Roma (168 î.Hr.-476 d.Hr.). După cum explică Daniel, fierul reprezintă puterea zdrobitoare a Imperiului Roman, care a dăinuit mai mult decât celelalte împărății. Fierul era metalul perfect care să reprezinte acest Imperiu.

5. Picioarele, parte de fier, parte de lut reprezintă Europa divizată (din 476 d.Hr. până la a doua venire a lui Hristos). Amestecul de fier și lut oferă reprezentarea perfectă a celor întâmplate odată cu dezintegrarea Imperiului Roman. Deși s-au făcut multe încercări de a uni Europa, de la alianțe prin căsătorii între casele regale și până la actuala Uniune Europeană, dezbinarea și lipsa unității au predominat și, conform acestei profeții, așa va fi până la venirea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Joi, 16 ianuarie – Piatra

6. Ce ne învață următoarele versete despre soarta finală a acestei lumi? Daniel 2:34,35,44,45

Visul se concentrează pe ce se va întâmpla „în vremurile de pe urmă” (Daniel 2:28). Oricât de puternice și bogate ar fi fost ele, împărățiile de metal (și lut) nu sunt decât un preluu la înființarea împărăției de piatră. Deși, într-o oarecare măsură, metalele și lutul pot fi rezultatul meșteșugului uman, piatra prezentată în vis vine neatinsă de mâini omenești. Cu alte cuvinte, deși în cele din urmă fiecare dintre împărățiile anterioare se sfârșește, împărăția reprezentată de piatră va rămâne pentru totdeauna. De asemenea, Dumnezeu a fost simbolizat adesea prin metafora pietrei (de exemplu, Deuteronomul 32:4; 1 Samuel 2:2; Psalmii 18:31) și piatra este și o reprezentare a lui Mesia (Psalmii 118:22; 1 Petru 2:4,7). De aceea, nimic nu ar fi mai potrivit să simbolizeze apariția împărăției veșnice a lui Dumnezeu decât piatra.

Unii susțin că împărăția reprezentată de piatră a început în timpul lucrării lui Isus pe acest pământ și că propovăduirea Evangheliei este un indiciu al faptului că împărăția lui Dumnezeu a luat în stăpânire întreaga lume. Totuși ea își va începe existența doar după ce vor fi dispărut cele patru mari împărății, când istoria omenirii va ajunge în timpul împărățiilor divizate, reprezentate de picioare și degetele picioarelor. Acest element exclude împlinirea acestei profeții în primul secol, deoarece lucrarea lui Isus pe acest pământ s-a desfășurat în timpul dominației romane, a împărăției a patra.

Dar „piatra care sfărâmasse chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul” (Daniel 2:35). Un munte ca acela prezentat aici evocă muntele Sion, locul în care a fost templul, reprezentarea practică a

împărăției pământești a lui Dumnezeu în timpul Vechiului Testament. În mod surprinzător, piatra desprinsă din munte devine, la rândul ei, un munte. Acest munte, care conform versetului deja există, cel mai probabil ne îndreaptă atenția spre Sionul ceresc, spre sanctuarul ceresc, de unde Hristos va veni să își instaureze Împărăția Sa veșnică. În Ierusalimul care va coborî din cer (Apocalipsa 21:1-22:5), această împărăție își va găsi împlinirea finală.

Viziunea din Daniel 2 s-a adevărat în dreptul tuturor împărățiilor de până acum. De aceea este logic și înțelept să ne încredem în această profeție și în partea referitoare la împărăția finală, împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Vineri, 17 ianuarie – Un gând de încheiere

Este instructiv să observăm că acest chip, prezentat în Daniel 2, este făcut din aur și argint, metale care au o oarecare legătură cu puterea economică. Chipul mai este făcut și din aramă și fier, metale care au fost folosite pentru unelte și arme, dar și din lut, care, în lumea veche, era folosit în scopuri domestice și ca suport pentru scriere. Astfel, chipul ne oferă o reprezentare plină de viață a omenirii și a realizărilor ei. Mai bine zis, părțile anatomice distincte ale acestui chip exprimă succesiunea împărățiilor lumii și lipsa de unitate finală care va predomina în ultimele zile ale istoriei omenirii. Totuși piatra este descrisă în mod clar ca pornind „fără ajutorul vreunei mâini” (Daniel 2:45), aspect care ne reamintește de finalul supranatural care va veni asupra acestei lumi trecătoare și asupra tuturor realizărilor oamenilor.

Deși „pentru ochiul needucat, istoria omenirii pare să fie o interpunere haotică de forțe și contraforțe ... Daniel ne asigură că în spatele tuturor lucrurilor se află Dumnezeu, care privește în jos, spre lume, și pune în mișcare lucrurile pentru a îndeplini ceea ce El vede că este mai bine.” - William H. Shea, *Daniel: A Reader's Guide* (Nampa, ID: Pacific Press, 2005), p. 98

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Iov 13-19

1. Cum erau, în opinia lui Iov, lucrurile pe care le vorbeau prietenii lui, din dragoste pentru Dumnezeu?
2. Ce acuzație i s-a adus lui Iov cu privire la atitudinea sa față de frica de Dumnezeu și evlavia față de El?
3. Împreună cu cine spunea Iov că va merge să se odihnească în țărână?
4. De câte ori socotea Iov că fusese batjocorit de prietenii săi prin cuvântările lor?

Evangelizare, subcapitolul „Relația dintre evanghelist și pastor”

5. De ce anume nu ar trebui să se teamă niciun lucrător?

18 ianuarie – 24 ianuarie

Din cuptor la palat

Textul de memorat: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate.” (Daniel 3:17)

„Acești tineri, umpluți de Duhul Sfânt, declară înaintea întregii națiuni credința lor, și anume că Acela căruia I se închină este singurul Dumnezeu adevărat și viu. Această demonstrație a credinței lor a fost cea mai elocventă prezentare a principiilor pe care le aveau. Pentru a-i impresiona pe idolatri cu puterea și măreția Dumnezeului celui viu, slujitorii Săi trebuie să le arate reverența lor față de Dumnezeu. Ei trebuie să arate că El este singurul pe care îl proslăvesc și căruia I se închină și că nicio răsplătă, și nici chiar amenințarea cu moartea nu i-ar putea determina să facă nici cea mai mică concesie în fața idolatriei. Aceste lecții au un impact direct și esențial în experiența noastră din ultimele zile.” - Ellen G. White, *In Heavenly Places*, p. 149

Deși, când vine vorba de închinare, amenințarea cu moartea poate părea de domeniul erei preștiințifice și al superstițiilor, Scriptura ne spune că în timpul sfârșitului, când lumea va fi „avansat” foarte mult, se va observa ceva asemănător, dar la nivel mondial. Din studierea acestei experiențe putem afla despre problemele cu care, conform Scripturii, se vor confrunta cei credincioși.

Duminică, 19 ianuarie – Chipul de aur

1. Ce anume l-a motivat pe împărat să facă acest chip? Daniel 3:1-7

A trecut o vreme din momentul când împăratul a avut visul și până a făcut chipul. Totuși se pare că împăratul nu a mai putut uita visul și faptul că Babilonul era sortit să fie înlocuit de alte puteri. Nemulțumit să fie doar capul de aur, împăratul a dorit să fie reprezentat de un trup întreg de aur pentru a le transmite supușilor săi ideea că împărăția lui va rezista în toată istoria.

Această atitudine semeață ne amintește de constructorii Turnului Babei, care, în aroganța lor, au încercat să îl sfideze pe Dumnezeu. La fel de arrogant a fost și Nebucadnețar. El a realizat multe ca împărat al Babilonului și nu putea trăi cu gândul că împărăția lui va trebui să dispară. Astfel, într-un efort de a se autoînălța, el a poruncit să fie făcută o statuie care să simbolizeze puterea lui și prin care să își asigure credincioșia supușilor săi. Deși nu este clar dacă acest chip îl preînchipuia chiar pe împărat sau o zeitate, să ținem cont de faptul că, în Antichitate, linia care despărțea sfera politică de cea religioasă, chiar dacă exista, era adesea neclară.

De asemenea, să nu uităm că Nebucadnețar a avut două ocazii de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Prima, el i-a pus la probă pe tinerii evrei și i-a găsit de zece ori mai înțelepți decât toți înțelepții Babilonului. Apoi, după ce toți ceilalți învățați nu au reușit să îi relateze visul, Daniel i-a spus chiar gândurile lui, visul și interpretarea visului. În cele din urmă, împăratul a recunoscut superioritatea Dumnezeului lui Daniel. Surprinzător este faptul că aceste lecții de teologie nu l-au împiedicat pe Nebucadnețar să se întoarcă la idolatrie. De ce? Cel mai probabil, din cauza mândriei. Ființele umane păcătoase nu doresc să recunoască faptul că realizările lor materiale și intelectuale sunt zadarnice și sortite pieirii. Uneori poate și noi acționăm ca niște mici nebudnețari, acordând prea multă atenție realizărilor și uitând cât de neimportante sunt acestea în comparație cu veșnicia.

Cum putem învăța să nu cădem, în vreun mod subtil, în capcana în care a căzut Nebucadnețar?

Luni, 20 ianuarie – Chemarea la închinare

2. Ce paralelă putem observa între ce s-a întâmplat în timpul iui Daniel și ce se va întâmpla în viitor? Daniel 3:8-15; Apocalipsa 13:11-18

Chipul de aur din valea Dura, nume care în limba akkadiană înseamnă „loc îngrădit”, dădea impresia că locul acela era un templu întins. De parcă nu ar fi fost de ajuns, cuptorul din apropiere putea foarte bine să se asemene cu un altar. Muzica babiloniană trebuia să facă parte din serviciul de închinare. Sunt enumerate șase tipuri de instrumente muzicale, dorind parcă să sugereze caracterul desăvârșit și eficiența ritualului de închinare.

Astăzi suntem asaltați din toate părțile de invitații de a adopta un stil de viață nou, ideologii noi, de a renunța la angajamentul nostru față de autoritatea lui Dumnezeu, așa cum este prezentată în Cuvântul Său, și de a fi credincioși succesorilor contemporani ai Imperiului Babilonian, nu Domnului. Uneori, farmecul lumii pare irezistibil, dar noi ar trebui să ne reamintim că doar Dumnezeului Creator ar trebui să îi fim credincioși.

Conform profețiilor, noi trăim în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Apocalipsa 13 anunță că locuitorilor pământului li se va cere să se închine chipului fiarei. Această entitate va face ca „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte” (Apocalipsa 13:16).

Sunt menționate șase categorii de oameni care își vor arăta credințioșia față de chipul fiarei: „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi”. Numărul fiarei, care este 666, evidențiază tot cifra șase. Acest lucru ne arată că acel chip înălțat de Nebucadnețar era o ilustrare a ceea ce va face Babilonul escatologic în ultimele zile (vezi Daniel 3:1 pentru reprezentarea lui șase și șaiszeci). Am face bine să fim foarte atenți la ce ne transmite această relatare și cum conduce Dumnezeu în mod suveran tot ce se întâmplă în această lume.

Închinare nu înseamnă doar a te pleca înaintea unui obiect sau persoane și a-ți declara pe față credințioșia. În ce alte moduri, mult mai subtile, putem ajunge să ne închinăm la altceva și nu Dumnezeului nostru?

Marti, 21 ianuarie – Încercarea de foc

Pentru cei trei evrei, închinarea la acel chip, impusă de împărat, era o contrafacere evidentă a închinării de la Templul din Ierusalim, a modului în care ei se închinaseră până atunci. Deși dețineau poziții în imperiu și erau loiali împăratului, credințioșia lor față de Dumnezeu stabilea o limită loialității față de om. Ei erau dispuși să continue să îi slujească împăratului ca administratori credincioși, totuși ei nu se puteau uni cu ceilalți în această sărbătoare.

3. Ce mesaj transmit versetele de mai jos și în ce mod a influențat poziția adoptată de acești tineri? Exodul 20:3-6; Deuteronomul 6:4

Urmând instrucțiunile împăratului, toți oamenii, la sunetul instrumentelor muzicale, trebuiau să se plece și să se închine chipului de aur. Doar cei trei - Șadrac, Meșac și Abed-Nego - au îndrăznit să nu dea ascultare împăratului. Numaidecât, câțiva babilonieni au adus această problemă înaintea împăratului. Acuzatorii au căutat să-i stârnească mânia, spunându-i: (1) că însuși împăratul îi pusese pe cei trei tineri cârmuitori peste ținuturile Babilonului, (2) că bărbații evrei nu slujesc dumnezeilor împăratului și (3) că ei nu se închină chipului de aur înălțat de el (Daniel 3:12). Dar, în ciuda mâniei împotriva lor, împăratul le-a oferit celor trei o a doua șansă. El s-a arătat dispus să repete întreaga procesiune pentru a le oferi ocazia celor trei să își retracteze poziția și să se închine chipului. Dacă refuzau, aveau să fie aruncați în cuptorul aprins. Nebucadnețar și-a încheiat apelul cu cea mai arogantă pretenție: „Care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?” (vers. 15),

Înzestrați cu un curaj supranatural, ei i-au răspuns împăratului: „Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate, Și, chiar de nu ne va scoate,

să știi împărate că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!” (vers. 17,18).

Deși știau că Dumnezeu lor îi putea elibera, ei nu aveau această garanție. Totuși au refuzat să se supună poruncii împăratului, chiar știind că puteau fi arși de vii. Cum putem avea și noi o astfel de credință?

Miercuri, 22 ianuarie – Al patrulea bărbat

4. Ce s-a întâmplat? Cine era al patrulea bărbat? Daniel 3:19-27

După ce soldații i-au aruncat pe cei trei tineri credincioși în foc, Nebucadnețar, năucit, a observat o a patra persoană în cuptorul cu foc. Atât cât știa, el a identificat cea de-a patra persoană ca fiind „un fiu de dumnezei” (vers. 25).

Împăratul nu a putut spune mult, dar noi știm cine era cel de-al patrulea bărbat. El a apărut înaintea lui Avraam înainte de distrugerea Sodomei și Gomorei, a luptat cu Iacov lângă pâraul Iaboc și i s-a descoperit lui Moise în rugul aprins. El era însuși Hristos înainte de întrupare, venit să arate că Dumnezeu stă alături de copiii Săi în vreme de necaz.

Ellen G. White spune: „Dar Dumnezeu nu i-a uitat pe ai Săi. Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li s-a descoperit în persoană și, împreună, au mers prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului, flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.” - *Profeți și regi*, pp. 508-509

Dumnezeu spune în Isaia: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43:2).

Deși ne plac astfel de relatări, ele ridică și întrebări în cazul celor care nu au fost eliberați miraculos când au fost persecutați pentru credința lor. Cu siguranță că acești bărbați cunoșteau experiența lui Isaia și Zaharia, care fuseseră dați la moarte de niște împărați necredincioși. În toată istoria sacră, chiar până în zilele noastre, creștinii credincioși au îndurat suferințe îngrozitoare care pentru ei, cel puțin aici, nu au avut ca final o eliberare miraculoasă, ci o moarte dureroasă. Acesta este un caz în care cei credincioși au fost eliberați în mod miraculos dar, după cum bine știm, de obicei lucrurile nu stau așa.

De ce eliberare minunată vor avea parte cu siguranță toți copiii credincioși ai lui Dumnezeu, indiferent de felul în care își încheie viața pe acest pământ? (Vezi 1 Corinteni 15:12-26.)

Joi, 23 ianuarie – Secretul din spatele credinței

Privind la experiența lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, poate ne întrebăm: Care este secretul unei credințe atât de puternice? Cum au putut să aleagă mai degrabă să ardă de vii decât să se închine aceluia chip? Gândește-te la toate modalitățile în care și-ar fi putut motiva supunerea față de împărat. Totuși, deși știau că puteau muri, așa cum s-a întâmplat cu mulți alții, ei au ales să stea neclintiți.

5. Ce învățăm din pasajul de mai jos despre credință? Evrei 11

Pentru a ne forma o astfel de credință, noi trebuie să înțelegem mai întâi ce este credința. Unii oameni au o percepție cantitativă a credinței; ei își măsoară credința prin răspunsurile pe care par să le primească din partea lui Dumnezeu. Merg la mall și se roagă pentru un loc de parcare. Dacă se întâmplă să găsească un loc liber de îndată ce ajung, trag concluzia că au o credință puternică. Dacă toate locurile sunt ocupate, poate cred că Dumnezeu nu răspunde la rugăciune, deoarece credința lor nu este suficient de puternică. Acesta este un mod periculos de a percepe credința, fiindcă se încearcă o manipulare a lui Dumnezeu și nu sunt recunoscute suveranitatea și înțelepciunea Lui.

Adevărata credință, cea manifestată de prietenii lui Daniel, este măsurată prin calitatea relației noastre cu Dumnezeu și încrederea absolută în El, care vine ca urmare a relației. Credința autentică nu caută să modeleze voia lui Dumnezeu după voia noastră, ci ea predă voința noastră voinței lui Dumnezeu. După cum am văzut, cei trei tineri evrei nu știau cu exactitate ce avea Dumnezeu pregătit pentru ei când au hotărât să îl înfrunte pe împărat și să îi rămână credincioși Lui. Ei au hotărât să facă ce este bine, indiferent de consecințe. Așa ar putea fi caracterizată credința matură. Noi dăm dovadă de credință adevărată când aducem dorințele noastre înaintea Domnului în rugăciune, dar avem încredere în El să înfăptuiască ce este mai bine pentru noi, chiar dacă, pentru moment, nu înțelegem ce se întâmplă sau de ce.

Ce rol au acele încercări ale vieții, pe care le considerăm mici, ușoare?

Vineri, 24 ianuarie – Un gând de încheiere

„Învățăturile care trebuie scoase din experiențele tinerilor evrei de pe câmpia Dura sunt importante. În zilele noastre, multor slujitori ai lui Dumnezeu, cu toate că nu sunt răufăcători, le va fi dat să sufere umilințe și abuzuri din mâinile acelor care, inspirați de Satana, sunt plini de invidie și fanatism religios. Mânia omului va fi trezită îndeosebi împotriva acelor care sfințesc Sabatul poruncii a patra și, în cele din urmă, un decret universal îi va denunța pe aceștia ca meritând moartea.

Timpul de suferință care stă înaintea poporului lui Dumnezeu va cere o credință care să nu se clatine. Copiii Săi trebuie să facă cunoscut că singurul obiect al închinării lor este El și că niciun motiv, nici chiar amenințarea cu moartea, nu-i poate determina să facă nici cea mai mică concesie închinării false, Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor mărginiți și păcătoși se vor prăbuși fără însemnătate în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat chiar dacă prețul ar fi închisoarea, exilul sau moartea.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 512-513

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Iov 20-26

1. Despre cine spune Iov că li se întâmplă să „li se stingă candela”?
2. Ce anume și cu ce scop i s-a sugerat lui Iov să arunce în țărână și în prundul pâraielor?
3. Ce spunea Iov că face Dumnezeu pentru cei silnici, când ei nu mai trag nădejde de viață?
4. Despre ce spunea Iov că „numai adierea lor ușoară ajunge până la noi”?

Evanghelizare, subcapitolul „Evitarea organizării excesive”

5. Din ce cauză înaintarea adevărului devine de zece ori mai grea decât este în realitate?

25 ianuarie – 31 ianuarie

De la mândrie la smerenie

Textul de memorat: „Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și stăpânirea Lui dăinuie din neam în neam!” (Daniel 4:3)

Mândrie - așa a fost numit primul păcat. Mai întâi a fost manifestată de Lucifer, un înger din curțile cerului. Dumnezeu a spus prin Ezechiel: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta. De aceea, te arunc la pământ, te dau priveriște împăraților” (Ezechiel 28:17).

Mândria l-a condus la cădere pe Lucifer și acum el însuflă mândrie în om, conducându-l la răzvrătire față de Dumnezeu și la a alege calea spre distrugere. Cu toții suntem ființe căzute, dependente de Dumnezeu pentru însăși existența noastră. Orice dar avem, orice reușim să realizăm cu aceste daruri, vine doar de la Dumnezeu. Și atunci, cum să îndrăznim să fim mândri, lăudăroși sau aroganți când, în realitate, smerenia ar trebui să caracterizeze fiecare faptă a noastră?

Lui Nebucadnețar i-a luat mult timp să înțeleagă importanța umilinței. Nici apariția celei de-a patra persoane în cuptorul aprins (studiul de săptămâna trecută) nu i-a schimbat cursul vieții. Doar după ce Dumnezeu i-a luat împărăția și l-a trimis să locuiască cu fiarele câmpului, împăratul și-a recunoscut adevărata stare.

Duminică, 26 ianuarie – „Nu este acesta Babilonul cel mare?”

1. Ce i s-a întâmplat apoi împăratului și de ce? Daniel 4:1-33

Dumnezeu i-a dat lui Nebucadnețar un al doilea vis. De această dată, împăratul nu a mai uitat visul. Dar, pentru că înțelepții Babilonului din nou nu au reușit, împăratul i-a cerut lui Daniel să îi tâlcuiască visul. În acest vis împăratul văzuse un copac mare care ajungea până la cer și o ființă cerească poruncise ca acest copac să fie tăiat. Doar trunchiul și rădăcinile lui trebuiau lăsate și aveau să fie udate de rouă cerului. Cu siguranță că pe Nebucadnețar l-a tulburat partea visului în care ființa cerească a spus: „Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară și vor trece șapte vremuri peste el” (Daniel 4:16). Dându-și seama de seriozitatea visului, Daniel i-a spus foarte politicos că și-ar dori ca acest vis să fie pentru vrăjmașii împăratului. Dar, credincios soliei transmise în vis, Daniel i-a precizat că, de fapt, visul se referea chiar la împărat.

În Biblie, simbolul copacului este folosit adesea pentru împărați, națiuni și imperii (Ezechiel 17; 31; Osea 14; Zaharia 11:1,2; Luca 23:31). Astfel, copacul cel mare se potrivește reprezentării unui împărat arogant. Dumnezeu i-a dat stăpânire și putere lui Nebucadnețar, dar el a refuzat în mod constant să recunoască faptul că tot ce avea venea de la Dumnezeu.

2. Ce anume din răspunsul împăratului ne arată că ei încă nu înțelesese avertizarea dată de Dumnezeu? Daniel 4:30

Probabil că un aspect periculos al mândriei este că te poate face să uiți cât de dependent ești de Dumnezeu în tot ce faci. Când uităm acest lucru, ne poziționăm pe un teren spiritual periculos.

Ce lucruri ai realizat în viața ta? Te poți bucura de ele, totuși fără să fii mândru? Dacă da, cum?

Luni, 27 ianuarie – Avertizat de profet

3. Pe lângă avertizarea despre ce urma să se întâmple, ce i-a spus Daniel împăratului să facă și de ce? Daniel 4:27; (Vezi și Proverbele 14:31.)

Daniel nu numai că a interpretat visul, ci i-a prezentat lui Nebucadnețar și o cale de ieșire din situația respectivă.

Nebucadnețar a început o lucrare măreață de construire în Babilon. Grădinile, un sistem de canalizare și sute de temple și alte proiecte de construcție au transformat cetatea în una dintre minunile lumii vechi. Dar splendoarea și frumusețea, cel puțin în parte, erau obținute prin exploatarea robilor și prin neglijarea celor săraci. Ba mai mult, bogăția imperiului era folosită pentru a satisface plăcerile împăratului și ale celor din anturajul lui. Astfel, mândria nu doar că îl împiedica pe Nebucadnețar să îl recunoască pe Dumnezeu, ci, ca o consecință, îl făcea să uite greutățile prin care treceau cei în nevoie. Dată fiind grija specială pe care Dumnezeu o are față de cei săraci, nu este deloc surprinzător faptul că, dintre toate celelalte posibile păcate pe care Daniel le-ar fi putut prezenta înaintea împăratului, el a scos în evidență păcatul neglijării săracilor.

Solia transmisă lui Nebucadnețar nu era nicidecum nouă. Profeții Vechiului Testament l-au avertizat adesea pe poporul lui Dumnezeu împotriva asuprii celor săraci. Într-adevăr, unul dintre păcatele proeminente, printre altele, care a adus alungarea împăratului a fost neglijarea celor în nevoie. În definitiv, mila față de săraci este cel mai înalt mod de exprimare a dragostei creștine, iar exploatarea și neglijarea săracilor este un atac asupra lui Dumnezeu însuși. Prin îngrijirea nevoiașilor noi recunoaștem că Dumnezeu deține totul, adică noi nu suntem proprietari, ci doar administratori ai bunurilor Sale.

Când le slujim semenilor cu ceea ce avem, noi îl onorăm pe Dumnezeu și recunoaștem stăpânirea Sa. Valoarea și funcția bunurilor materiale este determinată de faptul că ele îi aparțin lui Dumnezeu. Acesta este punctul în care Nebucadnețar a dat greș și noi riscăm de asemenea să greșim dacă nu recunoaștem suveranitatea lui Dumnezeu asupra tuturor realizărilor și nu demonstrăm practic acest lucru prin ajutorarea celor în nevoie.

Marti, 28 ianuarie – Cel Preaînalt domnește...

În ciuda faptului că i se spusese să se pocăiască și să caute iertarea lui Dumnezeu, mândria fără margini a lui Nebucadnețar a făcut ca această pedeapsă cerească să fie adusă la îndeplinire (Daniel 4:28-33). În timp ce se plimba prin palatul său și se măgulea cu cele realizate, împăratul a fost atins de o boală mintală care l-a făcut să fie alungat din palat. Posibil să fi suferit de o tulburare mintală numită în zilele noastre zoantropie, care îl face pe pacient să se comporte ca un animal.

4. Ce ne spun versetele de mai jos despre șansa pe care a avut-o împăratul de a evita pedeapsa? 2 Împărați 20:2-5; Iona 3:10; Ieremia 18:7,8

Din nefericire, Nebucadnețar a trebuit să-și învețe lecția pe calea grea. Când a primit puterea împărătească, Nebucadnețar nu a avut capacitatea de a se gândi la relația lui cu Dumnezeu. Astfel, lipsindu-l pe împărat de autoritatea lui regală și trimițându-l să trăiască împreună cu fiarele pământului, Dumnezeu i-a dat ocazia să-și recunoască dependența totală de El. De fapt, lecția supremă pe care Dumnezeu a dorit să i-o dea acestui împărat arogant a fost să-l facă să recunoască „stăpânirea Celui ce este în ceruri” (Daniel 4:26). Într-adevăr, pedeapsa rostită în dreptul împăratului avea un scop mai mareț în planul lui Dumnezeu, lucru exprimat foarte clar în hotărârea din „sfatul străjerilor” cerești: „Ca să știe cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place și înalță în ea pe cel mai de jos dintre oameni” (Daniel 4:17).

Pedeapsa primită de Nebucadnețar ar trebui să fie o lecție pentru noi toți. Deoarece și noi facem parte dintre „cei vii”, ar fi bine să luăm seama la lecția importantă care trebuie învățată de aici: „Cel preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor.”

De ce este important să învățăm că Cel Preaînalt stăpânește? Ce impact ar trebui să aibă această

Miercuri, 29 ianuarie – „Am ridicat ochii spre cer”

5. Cum și de ce s-a schimbat situația lui Nebucadnețar? Daniel 4:34-37

Dumnezeu a permis ca Nebucadnețar să fie lovit de o boală ciudată, dar, în cele din urmă, El i-a redat sănătatea. Totul s-a schimbat în momentul în care, la sfârșitul celor șapte ani preziși de profet, împăratul suferind și-a ridicat ochii spre cer (Daniel 4:34).

„Timp de șapte ani, Nebucadnețar a fost o uimire pentru supușii lui; timp de șapte ani a fost umilit înaintea lumii întregi. Apoi, judecata i-a fost redată și, ridicându-și ochii în umilință către Dumnezeul cerului, el a recunoscut mâna divină în pedepsirea lui. Într-o proclamație publică a recunoscut vinovăția sa și mila cea mare a lui Dumnezeu în vindecarea lui.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 520

Cu siguranță că pot apărea mari schimbări când ne ridicăm ochii spre cer. De îndată ce și-a recăpătat judecata, împăratul a arătat că învățase lecția.

Dar această istorie nu este atât de mult despre Nebucadnețar, cât despre mila lui Dumnezeu. Împăratul respinsese alte trei ocazii de a-L accepta pe Dumnezeul lui Israel ca Domn al vieții sale. Aceste ocazii au fost la dispoziția sa când a recunoscut înțelepciunea excepțională a celor patru tineri robi (Daniel 1), când Daniel i-a tâlcuit visul (Daniel 2) și când cei trei tineri evrei au fost salvați din cuptorul încins (Daniel 3). Dacă acea salvare nu l-a umilit, ce altceva ar fi putut să o mai facă? În ciuda încăpățânării împăratului, Dumnezeu i-a dat o a patra șansă, i-a câștigat inima și l-a repus în poziția sa de împărat (Daniel 4). Așa cum vedem din cazul lui Nebucadnețar, Dumnezeu dă șansă după șansă pentru a ne readuce în relație cu El. Multe secole mai târziu, Pavel scria că Domnul „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2:4). În această istorisire vedem o exemplificare clară a acestui adevăr.

În ce mod ai fost și tu smerit de Dumnezeu? Ce ai învățat din acea experiență? Ce schimbări ar fi nevoie să faci pentru a evita să înveți aceeași lecție din nou?

Joi, 30 ianuarie – Smerit și recunoscător

6. Ce a declarat împăratul în pocăința sa? Dat fiind contextul, ce lucru important a vrut să transmită? Daniel 4:35

Cum putem știi că, într-adevăr, Nebucadnețar l-a recunoscut pe Dumnezeul cel adevărat? Găsim o dovadă evidentă în faptul că el este autorul scrisorii incluse de Daniel în capitolul 4. Mare parte a acestui capitol pare să fie o transcriere a unei scrisori pe care împăratul a trimis-o în marea lui împărăție. În această scrisoare, împăratul a povestit despre mândria și nebunia lui și a recunoscut smerit intervenția lui Dumnezeu în viața sa. Monarhii din vechime rareori scriau ceva în defavoarea lor. Practic, toate documentele vechi regale pe care le cunoaștem îi aduc slavă împăratului. De aceea, un astfel de document, în care împăratul și-a recunoscut mândria și purtarea animalică, arată o adevărată convertire. Mai mult, prin faptul că a scris o scrisoare în care și-a povestit experiența și a recunoscut smerit suveranitatea lui Dumnezeu, împăratul a avut atitudinea unui misionar. El nu a mai putut să țină doar pentru el ce experimentase și învățase de la adevăratul Dumnezeu. Ce am văzut aici, în rugăciunea împăratului și lauda pe care l-o aduce lui Dumnezeu (Daniel 4:34-37), descoperă realitatea experienței lui.

Acum împăratul avea un set de valori diferit și putea să recunoască limitele puterii umane. Într-o rugăciune profundă de recunoștință, el a înălțat puterea Dumnezeului lui Daniel și a recunoscut că „toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui” (Daniel 4:35). Cu alte cuvinte, oamenii nu au nimic în ei cu care să se mândrească. Această ultimă privire asupra vieții lui Nebucadnețar pe care o găsim în cartea Daniel ne prezintă un împărat smerit și recunoscător, care îl laudă pe Dumnezeu și ne dă un avertisment clar cu privire la mândrie.

Desigur, Dumnezeu continuă să schimbe vieți și astăzi. Indiferent cât de mândri sau păcătoși sunt oamenii, la El există har și putere de a-i transforma pe păcătoșii răzvâriți în copii ai Dumnezeului cerului.

Citește Filipeni 2:1-11. Ce anume ar trebui să elimine total mândria din viața noastră?

Vineri, 31 ianuarie – Un gând de încheiere

„Monarhul atât de mândru odinioară a devenit un copil smerit al lui Dumnezeu; conducătorul tiran și arogant a devenit un împărat înțelept și îndurător. Acela care îl sfidase și îl hulise pe Dumnezeul cerului a recunoscut acum puterea Celui Preaînalt și, cu seriozitate, a căutat să promoveze temerea de Iehova și fericirea supușilor lui. Sub muștrarea Aceluia care este împăratul împăraților și Domnul domnilor, Nebucadnețar a învățat în cele din urmă lecția pe care toți conducătorii trebuie să o învețe, și anume că adevărata măreție constă într-o bunătate adevărată. L-a recunoscut pe Iehova ca Dumnezeu cel viu, zicând: «Acum eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie.»

Planul lui Dumnezeu ca această mare împărăție a lumii să mărească lauda Sa a fost împlinit. Această proclamație publică în care Nebucadnețar a recunoscut mila, bunătatea și autoritatea lui Dumnezeu a fost ultimul act al vieții lui raportat în istoria sfântă.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 521

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Iov 27-33

1. Ce făceau tinerii și bătrânii de la poarta cetății când Iov se ducea acolo?
2. Ce făcea Iov când oamenilor care îl ascultau li se înmuia inima?
3. Ce spunea Iov despre harpa sa și cavalerul său?
4. Cine spunea că a fost făcut din noroi?

Evangelizare, (secțiunea 6, EFORTUL PUBLIC) subcapitolul „Solia adevărului prezent”

5. Ce fel de note și imnuri trebuie evitate în prezentarea soliei adevărului prezent?

1 februarie – 7 februarie

De la aroganță la distrugere

Textul de memorat: „El schimbă vremurile și împrejurările; El răstoarnă și pune pe împărați; El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți!” (Daniel 2:21)

În Daniel 5, Cuvântul lui Dumnezeu ne dă un exemplu de mândrie omenească ce sfârșește în mod izbitor și dramatic. Deși am putea spune că lui Nebucadnețar i-a trebuit mult timp pentru a învăța această lecție, în cele din urmă a învățat-o. Folosind vasele de la Templul din Ierusalim într-o petrecere de la palat, Belșatar le-a pângărit. O astfel de profanare era nu doar o sfidare a lui Dumnezeu, ci chiar un atac asupra Lui. Prin aceasta, Belșatar a umplut cupa nelegiuirilor, purtându-se asemenea cornului mic (Daniel 8), care avea să atace temeliiile sanctuarului lui Dumnezeu. Luând împărăția de la Belșatar, Dumnezeu a arătat ce va face El împotriva vrăjmașilor poporului Său din ultimele zile. Evenimentele relatate în Daniel 5 s-au petrecut în anul 539 î.Hr., în noaptea în care Babilonul a căzut în mâinile armatei medo-persane. Aici se face trecerea de la aur la argint, trecere prezisă în Daniel 2. Din nou devine evident faptul că Dumnezeu conduce istoria lumii.

Duminică, 2 februarie – Ospățul lui Belșatar

1. Ce lucru atât de rău face Belșatar? Cum se arată prin aceasta adevăratul lui caracter? Compară acțiunile sale cu Apocalipsa 17:4-6. Ce asemănări și deosebiri se găsesc? Daniel 5:1-4; Daniel 1:1,2; Apocalipsa 17:4-6

Împăratul a poruncit ca vasele sfinte de la Templul din Ierusalim să fie folosite la ospățul lui. Nebucadnețar luase vasele de la templu, dar el le pusese în casa zeului său, ceea ce arată cel puțin că el respecta sfințenia lor. Dar Belșatar a transformat vasele sfinte în vase de băut în cel mai profan mod.

În timp ce bea din vasele sfinte, Belșatar îi lăuda pe „dumnezeii de aur, de argint, de aramă și de fier, de lemn și de piatră” (Daniel 5:4). Să observăm că sunt menționate șase materiale. Babilonienii au folosit sistemul sexagesimal (sistem bazat pe numărul 60) în contrast cu sistemul decimal folosit în prezent (bazat pe numărul 10). Astfel, cele șase categorii de zei reprezintă toate zeitățile babiloniene și, astfel, plenitudinea sistemului religios babilonian. Este interesant că ordinea materialelor urmează ordinea componentelor din visul lui Nebucadnețar cu chipul, doar că lutul este înlocuit cu lemn. La fel ca în vis, piatra apare la sfârșit; deși aici piatra face referire la materialul din care sunt făcuți idoli, piatra ne amintește și de judecata lui Dumnezeu asupra împărățiilor lumii (Daniel 2:44,45) simbolizate de Babilon.

Acest ospăț este o reprezentare potrivită a Babilonului din ultimele zile, așa cum este văzut în cartea Apocalipsa. La fel ca Belșatar, femeia din Babilonul de la sfârșit ține în mână o cupă de aur și oferă vin necurat națiunilor. Cu alte cuvinte, prin învățături false și printr-un sistem de închinare denaturat, Babilonul modern ademenește lumea spre rău (Apocalipsa 17:4-6), uitând de judecata care va cădea în curând asupra lui. Dar ea va veni în curând.

Cum profanează societatea noastră adevărul Cuvântului lui Dumnezeu? Cum putem fi atenți să nu luăm parte la această profanare, nici chiar în cel mai subtil mod?

Luni, 3 februarie – Un oaspete nepoftit

2. Ce s-a întâmplat și de ce a răspuns împăratul astfel? Ce paralelă vedem cu Daniel 2 și de ce este importantă această paralelă? Daniel 5:5-8; (Vezi și Psalmii 96:5; Coloseni 1:15-17.)

La fel ca Nebucadnețar în crizele anterioare (Daniel 2:2 și 4:7), Belșatar i-a chemat pe cititorii în stele, pe haldei și ghicitori pentru a desluși scrierea tainică. Pentru a se asigura că vor da tot ce pot mai bine, împăratul le-a promis onoruri extravagante: (1) haine din purpură, culoare purtată de casa regală în acele vremuri (Eстера 8:15), (2) un lăntșor de aur, semn al statutului social înalt (Geneza 41:42) și (3) locul al treilea în cârmuirea împărăției. Această ultimă răsplată reflectă perfect circumstanțele istorice de la acea vreme ale Babilonului. Deoarece Belșatar era al doilea la conducere, fiind coregent cu tatăl lui, Nabonid, el oferă poziția a treia în împărăție. Dar, în ciuda acestor recompense ademenitoare, înțelepții nu au reușit să dea nicio explicație.

Din nefericire, împăratul a încercat să găsească înțelepciunea, dar nu unde ar fi trebuit. Învățații Babilonului nu au putut să dea semnificația mesajului. Deși este posibil să fi fost scris în aramaică, ei nu au putut înțelege. Acest lucru ne reamintește de cuvintele rostite de Domnul prin Isaia: „înțelepciunea înțelepților lui va pieri și priceperea oamenilor lui pricepuți se va face nevăzută” (Isaia 29:14). După ce citează acest verset, apostolul Pavel spune: „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostiț Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia? Căci, întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1 Corinteni 1:20,21).

Unele adevăruri sunt prea importante pentru a fi lăsate în seama oamenilor, ca ei să încerce să le deslușească singuri. De aceea Dumnezeu însuși ni le-a descoperit.

Gândește-te la recompensele oferite și, ținând cont de ce urma să se întâmple în curând, cât de fără valoare erau. Vedem cât de trecătoare pot fi lucrurile din lume și că întotdeauna trebuie să avem în minte perspectiva veșniciei în tot ce facem.

Marti, 4 februarie – Intervenția împărătesei

3. Ce a spus împărăteasa despre Daniel, lucru pe care împăratul ar fi trebuit să îl știe deja? Ce ne spune despre el faptul că a ignorat cu totul existența lui Daniel? Daniel 5:9-12

Când sala de ospăț era cuprinsă de confuzie din cauza mesajului tainic de pe perete, a venit împărăteasa să îl ajute pe împăratul amețit. Ea i-a amintit de Daniel, a cărui capacitate de a tâlcui vise și de a descoperi taine fusese demonstrată în timpul lui Nebucadnețar. Dacă ar fi fost la fel de înțelept ca predecesorul lui, Belșatar ar fi știut încotro să se îndrepte pentru a afla semnificația scrierii tainice. Intervenția împărătesei s-a dovedit necesară pentru împărat, care, în acel moment, părea cu totul pierdut. Cuvintele ei par a fi o muștrare la adresa lui Belșatar pentru că el trecuse cu vederea singura persoană din împărăție care putea tâlcui scrierea tainică. Totodată, ea i l-a prezentat împăratului pe Daniel: profetul avea Duhul Dumnezeului celui sfânt, lumină și înțelepciune dumnezeiască, un duh înalt, știință și pricepere; el era capabil să înțeleagă, să tâlcuiască visele, să rezolve misterul și să explice enigmele; el a fost căpetenia vrăjitorilor, cititorilor în stele, a haldeilor și a ghicitorilor în vremea lui Nebucadnețar (Daniel 5:11,12).

În acest moment, ne întrebăm din nou de ce Belșatar l-a ignorat pe Daniel. Versetele nu ne oferă un răspuns direct la această întrebare, dar putem presupune că, la acea vreme, după ce slujise împăratului cel puțin până în al treilea an al domniei sale (Daniel 8:1,27), Daniel nu mai slujea în mod activ. Un motiv ar fi putut fi vârsta sa. Probabil că deja avea în jur de optzeci de ani și împăratul își dorise să înlocuiască conducerea veche cu o generație mai tânără. De asemenea, poate împăratul hotărâse să îl treacă cu vederea pe Daniel deoarece nu dorea să se predea Dumnezeului căruia îi slujea el. Dar, oricare ar fi fost motivul sau motivele, este foarte surprinzător că un om cu un portofoliu ca al lui Daniel putea fi uitat atât de repede.

Citește Romani 1:16-32. Cum vedem aceste principii exprimat nu doar în această relatare, ci în lumea noastră astăzi?

Miercuri, 5 februarie – „Cântărit și găsit prea ușor”

4. Care este motivul prezentat de Daniel pentru apropiata moarte a împăratului? Daniel 5:13-28

Obligat de împrejurări, împăratul a acceptat să îl cheme pe Daniel, dar se pare că a făcut acest lucru cu reținere. Aceasta ne poate spune mai multe despre atitudinea împăratului față de Dumnezeu lui Daniel, și nu neapărat față de profet.

Răspunsul lui Daniel la auzul recompensei făgăduite de împărat spune mult despre prioritățile și caracterul său. Cel mai probabil, cunoscând semnificația cuvintelor tainice, Daniel își dădea seama cât de lipsită de valoare era recompensa.

Apoi, Daniel l-a învinuit pe împărat pentru trei lucruri.

În primul rând, Belșatar ignorase total experiența lui Nebucadnețar. Altfel s-ar fi pocăit și s-ar fi smerit la fel ca predecesorul lui.

În al doilea rând, Belșatar folosise vasele de la templu pentru a bea vin și a-i lăuda pe zeii lui. Aici Daniel menționează cele șase tipuri de materiale folosite în facerea idolilor, aceeași ordine menționată anterior.

În al treilea rând, împăratul nu îi dăduse slavă lui Dumnezeu, Cel „în mâna căruia este suflarea ta și toate căile tale!” (Daniel 5:23).

După ce a menționat toate punctele în care împăratul greșise, Daniel a început tâlcuirea scrierii divine ce conținea cuvinte a căror semnificație ar fi trebuit să le fie cunoscută împăratului și înțelepților lui: MENE: „numărat”; TECHEL: „cântărit” și UPFARSIN: „împărțit”.

Cu armata medo-persană la porțile cetății, împăratul și înțelepții au bănuțit că scrierea prevestea ceva rău, dar înțelepții nu au îndrăznit să-i spună împăratului ceva neplăcut. Doar Daniel a putut să decodifice mesajul într-o afirmație clară pentru Belșatar: „*Numărat* (MENE) înseamnă că Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. *Cântărit* (TECHEL) înseamnă că ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor! *Împărțit* (UPFARSIN) înseamnă că împărăția ta va fi împărțită și dată mezilor și perșilor!” (Daniel 5:26-28). Acestea nu erau tocmai cuvinte de mângâiere și veselie.

Pedeapsa a venit rapid asupra împăratului. Cum putem să ne încredem în Dumnezeu în situațiile în care încă nu s-a făcut dreptate și judecată? (Vezi Eclesiastul 3:17; 8:11; Matei 12:36; Romani 14:12.)

Joi, 6 februarie – Căderea Babilonului

5. Ce putem învăța despre căderea Babilonului lui Belșatar care să ne îndrepte atenția către căderea Babilonului din timpul sfârșitului? Daniel 5:29-31; Apocalipsa 14:8; 16:19; 18:2

În ciuda defectelor sale, Belșatar era un om de cuvânt. Deși primise vești proaste, el a fost mulțumit de tâlcuirea lui Daniel și i-a dat recompensa promisă. Recunoscând adevărul soliei lui Daniel, implicit, împăratul a recunoscut existența Dumnezeului lui Daniel. Interesant că acum Daniel a acceptat darurile pe care înainte le refuzase, probabil pentru că acum ele nu îi mai puteau influența tâlcuirea. Mai mult, în acel moment darurile împăratului erau fără valoare, întrucât imperiul era pe punctul de a cădea. Probabil ca un semn de curtoazie, profetul a acceptat recompensele, știind că urma să fie al treilea în împărăție doar pentru câteva ore.

Așa cum a fost anunțat de profet, Babilonul a căzut. Rapid. Împăratul și curtenii încă beau când cetatea a căzut fără luptă. Herodot spune că persanii au săpat un canal și au deviat apele Eufratului, iar ei au intrat în cetate prin albia râului, în aceeași noapte, Belșatar a fost omorât. Tatăl lui, împăratul Nabonid, deja părăsise cetatea și mai târziu s-a predat perșilor. Așa a luat sfârșit cel mai cunoscut imperiu pe care l-a avut această lume. Babilonul, capul de aur, nu mai exista.

„Lui Belșatar i-au fost oferite mai multe ocazii de a cunoaște și de a face voia lui Dumnezeu. El îl văzuse pe bunicul lui, Nebucadnețar, alungat dintre oameni. A văzut cum mintea cu care monarhul se lăudase atât de mult i-a fost luată de Cel care i-o dăduse. El văzuse cum împăratul a fost alungat din împărăție și

„dus printre fiarele pământului. Dar iubirea de distracții și proslăvirea eului au șters lecțiile pe care Belșatar nu ar fi trebuit să le uite niciodată și, astfel, el a făcut aceleași păcate care aduseseră pedeapsa asupra lui Nebucadnețar. El a irosit oportunități care i-au fost acordate în mod milostiv, neglijând să folosească ocaziile care îi stăteau la dispoziție pentru a cunoaște adevărul.” - Ellen G. White, *Bibie Echo*, 25 aprilie 1898

Ce ocazii avem noi de a „cunoaște adevărul”? Ce înseamnă acest lucru? Cunoaștem tot adevărul pe care trebuie să îl știm? Când putem spune acest lucru?

Vineri, 7 februarie – Un gând de încheiere

La curțile regale din vechime era ceva obișnuit să se dea ospete. Împăraților le plăcea să organizeze ospete extravagante și pline de lux pentru a-și arăta măreția și siguranța. Deși nu cunoaștem toate detaliile acestui ospăț, știm că a avut loc când armata Medo-Persiei era pregătită să atace Babilonul. Omenește vorbind, nu era niciun motiv de îngrijorare. Babilonul avea ziduri întărite, provizii de hrană pentru mulți ani și suficientă apă, deoarece Eufratul trecea prin mijlocul cetății. Așa că împăratul Belșatar nu vedea nicio problemă în a da un ospăț în timp ce vrăjmașul asedia cetatea. El a poruncit să se facă o sărbătoare de neuitat, care curând s-a transformat într-un dezmăț. Ce mărturie despre mândria deșartă a omului, în contrast cu puterea lui Dumnezeu! Prin Daniel, Dumnezeu i-a spus împăratului că, în ciuda ocaziilor avute de a cunoaște adevărul, nu îi dăduse slavă lui Dumnezeu, Cel în mâna căruia era suflarea lui și toate căile sale (Daniel 5:23).

„Istoria națiunilor ne vorbește astăzi. Fiecărei națiuni și fiecăruia personal Dumnezeu le-a desemnat un loc în planul Său cel mare. Astăzi, popoare și indivizi sunt puși la încercare cu ajutorul balanței din mâna Aceluia care nu face nicio greșală. Toți își hotărăsc soarta prin propria alegere, iar Dumnezeu dirijează totul pentru împlinirea planurilor Sale.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 536

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Iov 34-40

1. Cine și de ce au făcut să se înalțe la Dumnezeu strigătul săracului?
2. Ce fac oamenii, în loc să zică: „Unde este Dumnezeu...?”
3. De unde venea frigul, în opinia contemporanilor lui Iov?
4. Ce acoperea desigurul lotusului cu umbra lui?

Evanghelizare, subcapitolul „Atragerea atenției publicului”

5. Ce anume îi atrăgea la Domnul Hristos pe toți aceia care nu erau împietriți în necredință?

8 februarie – 14 februarie

Din groapa leilor în prezența îngerilor

Textul de memorat: „Atunci, căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel, ca să-l pârască în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nici o greșeală la el și niciun lucru rău.” (Daniel 6:4)

După ce Medo-Persia a cucerit Babilonul, Darius Medul a recunoscut înțelepciunea lui Daniel și l-a invitat să facă parte din noua guvernare. Profetul îmbătrânit excela în modul de a se achita de îndatoririle lui publice, iar noul împărat l-a numit căpetenie în guvernarea medo-persană.

Totuși, în desfășurarea evenimentelor, Daniel s-a confruntat cu invidia celorlalți demnitari. Dar, înainte ca relatarea să ia sfârșit, putem vedea că el a rămas credincios, nu doar îndatoririlor pământești în împărăția medo-perșilor, ci, mai important, l-a rămas credincios Dumnezeului său. Putem fi siguri că faptul că l-a fost credincios lui Dumnezeu a avut un impact direct asupra credințioșiei lui în toate celelalte aspecte ale vieții.

Experiența lui Daniel cu persecuția este o prefigurare a experienței poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Nu ni se spune că poporul lui Dumnezeu va fi scutit de încercări și suferință, dar primim asigurarea că, în conflictul cu răul, în cele din urmă binele va triumfa și Dumnezeu își va salva poporul.

Duminică, 9 februarie – Suflete invidioase

Chiar în ceruri, într-un mediu perfect, Lucifer a simțit invidie față de Hristos. „Lucifer era invidios și gelos pe Domnul Isus Hristos. Totuși, atunci când toți îngerii s-au plecat înaintea lui Isus ca să-l recunoască supremația, înalta autoritate și dreptul de a conduce, Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar inima îi era plină de invidie și ură.” - Ellen G. White, *Istoria mântuirii*, p. 14. Invidia este un simțământ atât de periculos, încât, în Cele Zece Porunci, pe lângă interzicerea crimei și a furtului, există o poruncă și împotriva poftii (vezi Exodul 20:17).

1. Ce rol joacă invidia în următoarele relatări biblice? Daniel 6:1-5; Geneza 37:11; 1 Samuel 18:6-9

Capacitățile de administrator ale lui Daniel l-au impresionat pe împărat, dar au stârnit invidia altor căpetenii. De aceea, au conspirat să scape de el, acuzându-l de corupție. Dar, oricât au căutat, nu au găsit niciun cusur în modul de administrare al lui Daniel. „Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de mustrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău” (Daniel 6:4). Termenul aramaic tradus prin „credincios” mai poate fi tradus și prin „demn de încredere”.

Daniel era fără vină; căpeteniile și dregătorii nu au putut aduce nicio acuzație împotriva lui. Totuși observaseră cât de credincioșii era Daniel Dumnezeului său și cât de ascultător de Legea lui Dumnezeu. Curând și-au dat seama că, pentru a-l „încondeia” cumva, ar fi trebuit să creeze o situație în care Daniel să fie obligat să aleagă între a asculta de Legea lui Dumnezeu sau a se supune legii imperiului. Din câte știau despre Daniel, dregătorii au fost pe deplin convinși că, în condițiile potrivite, el va pune Legea lui Dumnezeu mai presus de cea a imperiului. Ce mărturie a credințioșiei lui Daniel!

Ce lupte ai dus tu cu invidia și cum te-ai raportat la aceste probleme? De ce este invidia un defect spiritual atât de vătămător, chiar mortal?

Luni, 10 februarie – Complotul împotriva lui Daniel

2. Ce gândire stătea în spatele decretului dat de Darius? Cum arată el lipsa de profunzime a împăratului? Daniel 6:6-9

Darius poate părea lipsit de judecată promulgând un decret pe care în curând ar vrea să îl retragă. El a căzut în capcana întinsă de dregători, care au fost suficient de iscușiți ca să se folosească de circumstanțele politice din noua împărăție. Darius a centralizat guvernarea și a numit o sută douăzeci de dregători pentru ca administrația să fie mai eficientă. Totuși o astfel de acțiune implica și anumite riscuri pe termen lung. Un guvernator cu influență putea cu ușurință să stârnească o răscoală și să dezbină împărăția. Tocmai de aceea, o lege care să îi oblige pe toți să se plece doar înaintea împăratului timp de treizeci de zile părea o strategie bună de a stimula loialitatea față de împărat și, astfel, de a preveni orice fel de răzvrătire. Dar dregătorii l-au păcălit pe împărat, spunându-i că o astfel de propunere are susținerea tuturor guvernatorilor, căpeteniilor, dregătorilor, sfetnicilor și sfătuitoarelor - un neadevăr evident, deoarece Daniel nu era inclus. Mai mult, ideea de a fi tratat ca un dumnezeu probabil că i-a părut atrăgătoare împăratului.

Nu există nicio dovadă că împărății persani ar fi pretins vreodată să aibă statut divin. Mai degrabă decretul ar fi putut avea scopul de a-l face pe împărat singurul reprezentant al zeilor timp de treizeci de zile; cu alte cuvinte, rugăciunile trebuiau prezentate prin el înaintea zeilor. Din nefericire, împăratul nu a cercetat motivele din spatele propunerii. Astfel, el nu și-a dat seama că legea care se presupunea că ar dori să împiedice orice conspirație era ea însăși o conspirație pentru a-l ataca pe Daniel.

Două aspecte ale acestei legi merită atenția noastră. În primul rând, dacă nu respectai porunca, pedeapsa era să fii aruncat în groapa cu lei. Deoarece acest fel de pedeapsă nu mai este atestată niciunde, probabil că a fost o sugestie *ad-hoc* a vrăjmașilor lui Daniel. Monarhii din Orientul Apropiat din vechime puneau lei în cuști pentru a-i elibera în anumite ocazii pentru vânatoare. Așa că nu duceau lipsă de lei care să sfășie pe oricine ar fi îndrăznit să calce porunca împăratului, în al doilea rând, porunca nu putea fi schimbată. Natura imuabilă a „legii mezilor și perșilor” mai este menționată și în Estera 1:19 și 8:8. Diodorus Siculus, istoric grec din Antichitate, menționează o ocazie în care Darius al III-lea (a nu fi confundat cu Darius menționat în cartea Daniel) s-a răzgândit, dar nu a mai putut revoca o pedeapsă cu moartea rostită în dreptul unui om nevinovat.

Marti, 11 februarie – Rugăciunea lui Daniel

3. Ce sfat a dat Mântuitorul cu privire la rugăciunea personală? Matei 6:6

4. De ce nu s-a rugat Daniel în tăcere, fără să îl vadă nimeni? Daniel 6:10

Daniel era un om de stat cu experiență, dar, mai presus de toate, el era slujitorul lui Dumnezeu. Prin urmare, el era un membru din guvern care putea înțelege ce se afla în spatele decretului împăratului. Pentru Darius, decretul era o ocazie de a consolida unitatea în împărăție, dar pentru uneltitori era o strategie de a scăpa de Daniel.

Desigur, cauzele și motivele reale din spatele complotului și-au avut rădăcina în bătălia cosmică dintre Dumnezeu și forțele răului. În acel moment (539 î.Hr.), Daniel primise deja viziunile redată în Daniel 7 (553 î.Hr.) și 8 (551 î.Hr.). Astfel, el a putut înțelege că decretul împărătesc nu era o chestiune politică, ci o dovadă a acestui război cosmic. Viziunea despre Fiul omului care avea să-l elibereze pe poporul Celui Preaînalt și ajutorul îngerului care i-a tâlcuit visul (Daniel 7) probabil că i-au dat curaj pentru a înfrunta criza care îi stătea înaintea. Poate că s-a gândit și la experiența prietenilor lui, care fuseseră destul de curajoși să înfrunte porunca lui Nebucadnețar (Daniel 3).

Tocmai de aceea Daniel nu și-a schimbat obiceiurile de închinare, ci a continuat cu practicile lui obișnuite de a se ruga de trei ori pe zi cu fața spre Ierusalim. În ciuda interdicției de a aduce cereri oricărui om sau zeu în afară de împărat, Daniel nu a luat nicio măsură de protecție, nu s-a ascuns și nu și-a mascat viața de rugăciune în timpul celor treizeci de zile critice. El era o minoritate absolută, fiind singurul, dintre zeci de căpetenii și dregători, în contradicție directă cu decretul împărătesc. Prin viața lui deschisă de rugăciune,

el a dovedit credințioșia pe care l-o datora lui Dumnezeu înainte de credințioșia față de împărat și de porunca lui irevocabilă.

Citește Faptele 5:27-32. Deși avertizarea de aici este clară, de ce ar trebui să fim întotdeauna siguri că facem cu adevărat voia lui Dumnezeu, înainte de a nesocoti o lege omenească?

Miercuri, 12 februarie – În groapa leilor

5. Ce i-a spus lui Daniel împăratul, cuvinte care arată ce martor credincios pentru Dumnezeu era Daniel? Daniel 6:11-23

Nu a trecut mult și uneltorii l-au observat pe Daniel rugându-se - adică, făcând exact ceea ce interzicea porunca. Când au adus acuzațiile înaintea împăratului, ei s-au referit la Daniel în mod înjositor: „Daniel, unul din prinșii de război ai lui Iuda” (vers. 13). Pentru ei, una dintre căpeteniile imperiului, preferatul împăratului, era doar „un prins de război”. Mai mult, ei au vrut să îl înverșuneze pe împărat împotriva lui Daniel, spunându-i: „... Nu ține deloc seama de tine, împărate, nici de oprirea pe care ai scris-o.” Atunci, împăratul și-a dat seama că fusese păcălit să semneze decretul. Biblia spune că „până la asfințitul soarelui s-a trudit să-l scape” (vers. 14). Dar nu putea face nimic pentru a-l salva pe profet de la pedeapsa stabilită. Legea irevocabilă a mezilor și perșilor trebuia aplicată la literă. De aceea împăratul, oricât de reținut era, a poruncit ca Daniel să fie aruncat la lei. Totuși Darius a lăsat să se vadă și o licărire de speranță, care suna a rugăciune: „Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape!” (Daniel 6:16).

Relatarea biblică nu menționează ce a făcut Daniel printre lei, dar putem presupune că s-a rugat. Dumnezeu i-a onorat statornicia și credința, trimițându-l pe îngerul Său să îl păzească. Dimineața, Daniel rămăsese neatins și gata să își continue activitățile din guvern. Comentând acest episod, Ellen G. White spune: „Dumnezeu nu i-a împiedicat pe vrăjmașii lui Daniel să-l arunce în groapa cu lei; El le-a îngăduit îngerilor răi și oamenilor nelegiuți să-și aducă la îndeplinire planul, dar a îngăduit lucrul acesta tocmai ca să facă eliberarea slujitorului Său mai vizibilă, iar înfrângerea vrăjmașilor adevărului și dreptății mai deplină.” - *Profeți și regi*, pp. 543-544

Deși această istorie are un final fericit (cel puțin pentru Daniel), ce putem spune despre celelalte, chiar din Biblie (vezi, de exemplu, Marcu 6:14-29), care nu se încheie prin eliberare? Cum putem să le înțelegem?

Joi, 13 februarie – Dumnezeu este glorificat

6. Ce mărturie a dat împăratul despre Dumnezeu? Daniel 6:24-28

Un punct important al relatării este faptul că Darius l-a laudat pe Dumnezeu și l-a recunoscut suveranitatea. Acesta este un punct culminant, chiar apogeul laudelor sau expresiilor de recunoaștere aduse lui Dumnezeu în capitolele anterioare (Daniel 2:20-23; 3:28,29; 4:1-3,34-37). La fel ca Nebucadnețar, răspunsul lui Darius la eliberarea lui Daniel sunt laudele aduse lui Dumnezeu. Dar el face chiar mai mult: își schimbă decretul anterior și le poruncește tuturor să „se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel” (Daniel 6:26).

Daniel este salvat în mod miraculos, credințioșia îi este răsplătită, răul este pedepsit, iar onoarea și puterea lui Dumnezeu sunt recunoscute de toți. Dar ce vedem aici este un mic exemplu a ce se va întâmpla la nivel mondial: poporul lui Dumnezeu va fi eliberat, răul va fi pedepsit și Domnul va fi înălțat înaintea întregului univers.

7. Ce element din decretul împăratului ne-ar putea neliniști și de ce? Daniel 6:24

Există totuși un punct care aduce neliniște: nevestele și copiii care, din câte știm, sunt nevinovați, au aceeași soartă ca cei vinovați. Cum putem explica această faptă care, astăzi, ar fi considerată un abuz al justiției?

În primul rând, trebuie să observăm că hotărârea și aplicarea ei au fost în conformitate cu legea persană, care includea și familia în pedepsirea celui vinovat. Conform unui principiu antic, întreaga familie poartă responsabilitatea pentru greșeala unui membru al familiei. Asta nu înseamnă că este corect, dar această relatare corespunde realităților acelei vremi.

În fața unor nedreptăți ca aceasta și altele, ce mângâiere putem găsi în versete ca 1 Corinteni 4:5?

Vineri, 14 februarie – Un gând de încheiere

Eliberarea lui Daniel a fost înregistrată și în Evrei 11. În acest capitol, care poate fi numit „Panoul de onoare al eroilor credinței” se spune că profeții, printre alte realizări, „au astupat gurile leilor” (vers. 33). Este un lucru minunat, dar să nu uităm că eroii credinței nu sunt doar cei care au scăpat de moarte, ca Daniel, ci și cei care au suferit și au murit curajoși, după cum ne spune și Evrei 11. Dumnezeu îi cheamă pe unii să dea mărturie prin viața lor, iar pe alții, prin moarte. De aceea, relatarea despre eliberarea lui Daniel nu sugerează că eliberarea le este garantată tuturor, lucru demonstrat de mulțimea de bărbați și femei care au murit ca martiri pentru credința lor în Isus. Totuși eliberarea miraculoasă a lui Daniel ne arată că Dumnezeu domnește și că El își va elibera copiii de sub puterea păcatului și a morții. Acest lucru va deveni și mai clar în următoarele capitole din Daniel.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Iov 41-Psalmi 5

1. Cine și despre ce a vorbit fără să înțeleagă?
2. Cum sunt sfătuiți împărații să se poarte?
3. Ce considera psalmistul că făceau fiii oamenilor în privința deșertăciunii și a minciunilor?
4. Cu ce compară psalmistul bunăvoința cu care Domnul îl înconjoară pe cel neprihănit?

Evanghelizare, subcapitolul „Metode de publicitate impresionante, pline de succes”

5. Ce scrie Ellen G. White despre folosirea presei și a agențiilor publicitare pentru a atrage atenția asupra lucrării noastre?

15 februarie – 21 februarie

De la marea învolburată, la norii cerului

Textul de memorat: „Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni supt ceruri se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție vecinică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!” (Daniel 7:27)

Viziunea din Daniel 7, subiectul nostru din această săptămână, își găsește paralela în Daniel 2. Dar Daniel 7 prezintă mai pe larg cele descoperite în capitolul 2. În primul rând, viziunea are loc în timpul nopții și prezintă marea agitată de cele patru vânturi. Întunericul și apa evocă creațiunea, dar aici lumea creată pare distorsionată și sub atac. În al doilea rând, animalele din viziune sunt necurate și hibrid, ceea ce reprezintă o încălcare a regnului creat. Însă, odată cu venirea Fiului omului, stăpânirea asupra pământului, încredințată de Dumnezeu lui Adam, le este redată celor cărora le aparține de drept. Fiul omului va recăpăta la judecata din ceruri ceea ce a pierdut Adam prin păcat.

Descrierea de mai sus ne oferă o imagine panoramică a reprezentărilor biblice care se află în fundalul acestei viziuni simbolice. Din fericire, câteva detalii esențiale ale viziunii au fost explicate de înger, așa că putem înțelege cadrul principal al acestei profeții uimitoare.

Duminică, 16 februarie – Patru animale

1. Care este ideea cea mai importantă care reiese din cele arătate lui Daniel și despre ce este viziunea? Daniel 7

Fiecare animal prezentat lui Daniel corespundea unei secțiuni din statuia arătată lui Nebucadnețar, dar acum au fost prezentate mai multe detalii despre fiecare împărăție. Cât de interesant este că aceste creaturi, simbolizând națiuni păgâne, sunt niște fiare necurate. De asemenea, cu excepția fiarei a patra, Daniel a descris animalele ca semănând cu niște creaturi cunoscute. Animalele acestea nu sunt niște simboluri arbitrare, deoarece fiecare prezintă unele caracteristici sau ne îndreaptă spre un aspect al împărăției pe care o reprezintă.

Leul este cea mai potrivită reprezentare a Babilonului. Pereții palatelor și alte opere de artă babiloniene erau decorate cu lei înaripați. La final, aripile leului prezentat în viziune au fost smulse, el a fost obligat să stea drept ca un om și i s-a dat o inimă de om. Acest proces simbolizează Imperiul Babilonian în timpul diferiților săi împărați.

Ursul reprezintă Imperiul Medo-Persan. Faptul că stătea într-o rână indică superioritatea persanilor asupra mezilor. Cele trei coaste pe care le ținea între dinți reprezintă cele trei mari cuceriri ale Imperiului Medo-Persan: Lidia, Babilon și Egipt.

Pardosul cel rapid reprezintă Imperiul Grec, înființat de Alexandru cel Mare. Cele patru aripi fac ca această fiară să fie foarte rapidă, o reprezentare potrivită a lui Alexandru, care, în doar câțiva ani, a adus sub stăpânirea lui întreaga lume cunoscută atunci.

Fiara nespus de grozavă și înspăimântătoare. Dacă imperiile prezentate până acum seamănă doar cu animalele menționate, această fiară este cu totul diferită. Dacă despre primele animale s-a spus: „era ca un leu” sau „ca un urs”, aceasta nu este asemănată cu nimic. Această fiară cu mai multe coarne pare să fie cea mai nemiloasă și mai sălbatică dintre toate. Tocmai de aceea este cea mai potrivită reprezentare a Romei imperiale, care a cucerit, a domnit și a călcat în picioare lumea.

Mii de ani de istorie a omenirii au venit și au trecut așa cum a fost prezis. Ce ne spune acest lucru
Studiu Biblic, Trim. I, 2020 – Daniel

Luni, 17 februarie – Cornul cel mic

2. Cine este puterea reprezentată de cornul cel mic care apare direct din a patra fiară? Daniel 7:7,8,19-25

Ieri am învățat că animalul fioros cu zece coarne care conduce lumea cu cea mai mare cruzime reprezintă Roma imperială. Acum trebuie să ne gândim la cornul cel mic și la puterea pe care o reprezintă. După cum a fost arătat în viziune, cel de-al patrulea animal avea zece coarne, dintre care trei au fost smulse pentru a face loc cornului celui mic. Acest corn avea ochi ca de om și vorbea „cu trufie” (Daniel 7:8). Este clar faptul că acest corn mic a apărut din entitatea reprezentată de acel animal îngrozitor, adică Roma imperială. Într-un fel, cornul a extins sau a continuat unele dintre caracteristicile Romei imperiale. Este vorba de o etapă consecutivă a aceleiași puteri.

Daniel a văzut că acest corn „a făcut război sfinților”. Îngerul i-a explicat că acest corn este un împărat care va acționa în trei direcții: (1) va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, (2) îi va persecuta pe sfinții Celui Preaînalt și (3) va dori să schimbe vremurile și legea. În consecință, sfinții vor fi dați în mâna acestei puteri. Apoi îngerul i-a arătat perioada de timp în care cornul cel mic va face aceste lucruri: o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme. În limbajul profetic folosit aici, termenul *vreme* înseamnă „an” și astfel expresia *vremuri* reprezintă ani, forma duală: „doi ani”. Aceasta este o perioadă de trei ani și jumătate profetici care, conform principiului an-zi (Numeri 14:34; Ezechiel 4:6), ne indică o perioadă de o mie două sute șazeci de ani. În această perioadă, cornul cel mic va porni un atac împotriva lui Dumnezeu, îi va persecuta pe sfinți și va încerca să schimbe Legea lui Dumnezeu.

3. Ce asemănări există între activitatea „omul fărădelegii” din 2 Tesaloniceni 2:3 și activitatea cornului mic? Despre ce putere se vorbește aici și de ce?

Marti, 18 februarie – Judecata a început

După viziunea despre cele patru animale și activitățile cornului mic, profetul a văzut o scenă a judecății din ceruri (Daniel 7:9,10,13,14). Când curtea se întrunește, sunt aduse niște scaune de domnie și un îmbătrânit de zile Se așază. După cum ne arată această scenă cerească, mii și mii de ființe cerești slujesc înaintea celui îmbătrânit de zile, judecata începe și cărțile sunt deschise.

Un aspect important al acestei judecăți este că are loc *după* perioada de o mie două sute șazeci de ani de activitate a cornului mic (538-1798 d.Hr.), dar *înainte* de instaurarea împărăției finale a lui Dumnezeu. De fapt, în viziune apare de trei ori următoarea secvență:

Faza cornului mic (538-1798);

Judecata cerească;

Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

4. În ce fel va fi această judecată în beneficiul poporului lui Dumnezeu? Daniel 7:13,14,21,22,26,27

Vechiul Testament descrie mai multe judecăți de la sanctuar și templu, dar judecata la care se face referire aici este diferită. Aceasta este o judecată cosmică, ce are de-a face nu doar cu cornul cel mic, ci și cu sfinții Celui Preaînalt, care, în cele din urmă, vor primi împărăția.

Daniel 7 nu descrie judecata și nu prezintă detalii despre începutul sau încheierea ei. Dar sugerează că judecata începe chiar la începutul atacului cornului mic împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Aici se dorește scoaterea în evidență a faptului că această judecată are proporții cosmice. Din Daniel 8 și 9 vom învăța despre timpul în care începe și vom vedea că ea are de-a face cu Ziua Ispășirii din ceruri,
Studiu Biblic, Trim. I, 2020 – Daniel

curățirea sanctuarului ceresc. Învățătura pe care o luăm de aici este că, în mod sigur, va exista o judecată preadventă în ceruri care va fi în favoarea poporului lui Dumnezeu (vers. 22).

Ce a realizat Isus la cruce pentru noi ca să putem înțelege siguranța pe care o putem avea în ziua judecății? (Vezi Romani 8:1)

Miercuri, 19 februarie – Venirea Fiului Omului

5. Cine este Fiul omului și cum îl putem identifica? Daniel 7:13; Marcu 13:26; Matei 8:20; 9:6; Luca 9:26; 12:8

Judecata este în desfășurare și apare în scenă cel mai important personaj: Fiul omului. Cine este El? în primul rând, Fiul omului apare ca o ființă cerească. Dar, după cum ne spune și titulatura lui, El are și trăsături omenești. Cu alte cuvinte, El este o ființă divino-umană care vine să joace un rol activ în judecată, în al doilea rând. Fiul omului care vine pe norii cerului este o expresie des folosită în Noul Testament când se face referire la revenirea Sa. Totuși, în Daniel 7:13 în mod special, Fiul omului nu este descris ca venind din cer pe pământ, ci trecând dintr-un loc din ceruri în altul pentru a Se prezenta înaintea Celui îmbătrânit de zile. În al treilea rând, descrierea Fiului omului venind pe norii cerului sugerează o manifestare vizibilă. Dar ea ne amintește și de marele-preot care, în Ziua Ispășirii, intra în Sfânta Sfintelor, înconjurat de un nor de tămâie, pentru a face curățirea sanctuarului.

Fiul omului are și caracteristici regale. El primește „stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-l slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile” (Daniel 7:14). Verbul a „sluji” poate fi tradus și ca „închinare”. Acesta apare de nouă ori în capitolele 1-7 (Daniel 3:12,14,17,18,28; 6:16,20; 7:14,27) și transmite ideea de omagiu adus unei zeități. Ca o consecință a încercării de a schimba Legea lui Dumnezeu, sistemul religios reprezentat de cornul cel mic atacă închinarea care îi este datorată lui Dumnezeu. Judecata reprezentată aici ne arată că adevărata închinare este în cele din urmă restaurată. Sistemul de închinare stabilit de sistemul papal, printre altele, pune o ființă umană căzută ca mijlocitor între Dumnezeu și omenire. Cartea Daniel arată că singurul Mijlocitor care poate să reprezinte omenirea înaintea lui Dumnezeu este Fiul omului. Biblia spune: „Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos” (1 Timotei 2:5).

Joi, 20 februarie – Sfinții Celui Preaînalt

6. Conform versetelor de mai jos, ce se întâmplă cu poporul lui Dumnezeu? Daniel 7:18,21,22,25,27.

„Sfinții Celui Preaînalt” sunt o reprezentare a poporului lui Dumnezeu. Ei sunt atacați de puterea reprezentată prin cornul cel mic. Deoarece se încapățânează să rămână credincioși Cuvântului lui Dumnezeu, ei sunt persecutați în timpul domniei papale. Creștinii au fost persecutați și în vremea Imperiului Roman păgân (a patra fiară), dar persecuția menționată în Daniel 7:25 este o persecutare a sfinților de către cornul cel mic, care apare doar după ce se încheie faza păgână a Romei.

Totuși poporul lui Dumnezeu nu va fi asuprit de puterea lumească pentru totdeauna. Împărăția lui Dumnezeu va înlocui împărățiile lumii. Este interesant că, în viziune, Fiului omului „I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească” (vers. 14). Dar în interpretarea oferită de înger, „sfinții” sunt cei care primesc împărăția (vers. 18). Nu există nicio contradicție aici. Deoarece Fiul omului este legat de Dumnezeu și de omenire, biruința Lui este biruința celor pe care El îi reprezintă.

Când marele-preot L-a întregat pe Isusdacă El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul a făcut trimitere la Psalmii 110:1 și Daniel 7:13,14 și a spus: „Da, sunt. Și veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Marcu 14:62). Astfel, Isus este Cel care ne reprezintă în tribunalul ceresc. El a învins deja puterile întunericului și își împarte biruința cu cei care se apropie de El. De aceea, nu avem niciun motiv să ne temem. Apostolul Pavel ne spune: „Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici

înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8:37-39).

Privește cu câtă acuratețe prezintă viziunea lui Daniel istoria, cu mii de ani înainte. Cum ar putea să ne ajute acest lucru să ne încredem în toate făgăduințele lui Dumnezeu în viitor?

Vineri, 21 februarie – Un gând de încheiere

După căderea Imperiului Roman, în urma atacurilor barbarilor din nord, episcopul Romei a profitat de dispariția a trei triburi barbare și, din anul 538 d.Hr., a rămas singura putere în Roma. Apoi a preluat mai multe funcții instituționale și politice ca guvernator roman. Așa a apărut papalitatea, investită cu putere seculară și religioasă pe care a păstrat-o până când papa a fost detronat de Napoleon, în 1798. Dar aceasta nu a însemnat finalul Romei, ci doar al acelei etape de persecuție. Papa pretinde că este locțiitorul lui Hristos și a introdus învățături și practici contrare Bibliei. Purgatoriul, penitențele, spovedania și schimbarea poruncii a patra, de a păzi Sabatul, cu porunca de a fi păzită duminica sunt doar câteva dintre acțiunile sale de a schimba „vremurile și legea”.

„În propria putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor acelor care, prin credință și pocăință, și-au predat Domnului viața pentru a fi păzită. El le susține cauza și, prin argumentele puternice ale Calvarului, îl biruiește pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu l-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. ... Iar acelor care se bazează pe El cu credință, le dă asigurarea: «Iată că înapătez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare» (Zaharia 3:4).” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 586-587

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Psalmii 6-12

1. Din gura cui și-a scos Domnul „o întăritură de apărare”?
2. Ce își dorea psalmistul să știe popoarele?
3. Pentru cine se ruga psalmistul să nu-i uite Domnul?
4. Care era îngrijorarea psalmistului în legătură cu oamenii evlavioși?

Evangelizare, subcapitolul „Publicitatea evanghelistului”

5. De ce anume depinde valoarea unui creștin?

22 februarie – 28 februarie

Curățirea sanctuarului

Textul de memorat: „Și el mi-a zis: «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit!»” (Daniel 8:14)

Viziunea descrisă în Daniel 8 i-a fost dată profetului în 548/547 î.Hr. și ne oferă câteva clarificări semnificative cu privire la judecata despre care se vorbește în Daniel 7. Spre deosebire de viziunile din Daniel 2 și 7, viziunea din Daniel 8 nu include Babilonul, ci începe cu Medo-Persia deoarece, la acel moment, Babilonul era în cădere și persanii urmau să înlocuiască Babilonul ca următoarea putere mondială. Viziunea din Daniel 8 este paralelă cu cea din Daniel 7. Limbajul și simbolurile se schimbă în Daniel 8, deoarece aduc în atenție curățirea sanctuarului ceresc în legătură cu Ziua cerească a Ispășirii. Astfel, contribuția distinctă a viziunii din Daniel 8 constă în faptul că se concentrează pe aspecte ale sanctuarului ceresc, Dacă Daniel 7 ne arată judecata cerească și pe Fiul omului primind împărăția, Daniel 8 ne prezintă curățirea sanctuarului ceresc. Paralelele dintre aceste două capitole arată că scena curățirii sanctuarului ceresc din Daniel 8 corespunde scenei judecății din Daniel 7.

Duminică, 23 februarie – Alte simboluri

1. Despre ce este vedenia din Daniel 8 și care este paralela cu cele din capitolele 2 și 7?

La fel ca în Daniel 2 și 7, și aici este prezentată o vedenie despre apariția și căderea imperiilor lumii, deși cu un simbolism diferit. Acest simbolism are legătură directă cu sanctuarul lui Dumnezeu. În acest caz, simbolul berbecului și al țapului este folosit datorită legăturii lor cu ritualuri de la sanctuar din Ziua Ispășirii, un timp al judecății pentru Israelul din vechime. Berbecii și țapii erau folosiți ca daruri de jertfă în serviciul de la sanctuar. Dar aceștia doi sunt menționați împreună doar în Ziua Ispășirii. Astfel, aceste două animale sunt alese intenționat aici pentru a evoca Ziua Ispășirii, un element important al acestei vedenii.

În continuare, Daniel a văzut un berbec împungând în trei direcții diferite: spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi (Daniel 8:4). Această mișcare triplă indică extinderea acestei puteri: „Nido fiară nu putea să-i stea împotriva și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână, ci el făcea ce voia și a ajuns puternic” (vers. 4). După cum a explicat îngerul, berbecul cu două coarne reprezintă Imperiul Medo-Persan (vers. 20), iar cele trei direcții indicau, în sens literal, cele trei cuceriri majore ale acestei puteri.

Apoi, a apărut un țap cu un corn mare, reprezentând Imperiul Grec sub conducerea lui Alexandru cel Mare (vers. 21). Țapul se mișca pe pământ „fără să se atingă de el” (vers. 5), ceea ce înseamnă că se mișca repede. Simbolismul transmite rapiditatea cuceririlor lui Alexandru, reprezentată în capitolul 7 printr-un pardos înaripat. Dar, după cum indică profeția, când țapul „a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare” (vers. 8) și au apărut alte patru coarne, care se îndreptau spre cele patru puncte cardinale. Acest lucru s-a împlinit la moartea lui Alexandru în Babilon, în iunie 323 î.Hr., când împărăția lui a fost împărțită între cei patru generali ai săi.

Între Daniel 2:38 și Daniel 8:20,21, trei din cele patru imperii prezentate în vedenii au fost numite, ca să știm exact despre ce este vorba, lucru care confirmă corectitudinea interpretării acestor profeții.

Luni, 24 februarie – Apariția cornului mic

2. În ce direcții se mișcă acest corn mic și de ce este important pentru noi să înțelegem? Daniel 8:8-12

După ce sunt prezentate cele patru coarne care se întind în cele patru vânturi ale cerului, Biblia ne spune că din unul a ieșit un corn mic. Întrebarea care se ridică este dacă acest corn (putere) iese din unul dintre cele patru coarne - care, după cum am văzut și ieri, îi reprezintă pe cei patru generali ai lui Alexandru -sau din cele patru vânturi. Structura gramaticală a textului în limba originală indică faptul că acest corn iese din unul dintre cele patru vânturi ale cerului. Din moment ce această putere apare după Imperiul Grec și după cele patru ramificații ale sale, înțelegerea generală este că acest corn este Roma, mai întâi păgână și apoi papală. „Cornul cel mic reprezintă Roma în ambele faze ale ei, păgână și papală. Daniel a văzut mai întâi Roma în faza păgână, imperială, care lupta împotriva poporului iudeu și a primilor creștini și apoi în faza papală, continuând până în zilele noastre și în viitor.” - CBAZȘ, voi. 4, p. 841

Conform textului biblic, cornul cel mic „s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată” (Daniel 8:9). Aceste trei direcții corespund cu cele trei zone majore care au căzut sub dominația Romei imperiale.

Pe măsură ce cornul cel mic devine principalul personaj în vedenie, atenția se mută pe extinderea sa verticală. În această privință, cornul acesta corespunde direct cu cornul cel mic din Daniel 7, după cum ne arată și următoarele comparații: (1) ambele coarne sunt mici la început (Daniel 7:8; 8:9). (2) Ambele devin mari mai târziu (Daniel 7:20; 8:9). (3) Ambele sunt puteri persecutoare (Daniel 7:21,25; 8:10,24). (4) Ambele se înalță singure și rostesc blasfemii (Daniel 7:8,20,25; 8:10,11,25). (5) Ambele au în vizor poporul lui Dumnezeu (Daniel 7:25; 8:24). (6) Ambele au acțiuni clar delimitate de timpul profetic (Daniel 7:25; 8:13,14). (7) Ambele se întind până la sfârșitul timpului (Daniel 7:25,26; 8:17,19). (8) Și ambele au parte de o distrugere supranaturală (Daniel 7:11,26; 8:25). Nu în ultimul rând, deoarece cornul cel mic din Daniel 7 reprezintă papalitatea, înălțarea cornului mic din Daniel 8 până la Căpetenia oștirii trebuie să reprezinte aceeași putere. Astfel, la fel ca în Daniel 2 și 7, principala putere finală este Roma, atât imperială, cât și papală.

Marti, 25 februarie – Atacul asupra sanctuarului

3. Ce ni se spune că va face cornul cel mic? Daniel 8:10-12

În Daniel 8:10, cornul cel mic încearcă să „copieze”, la nivel spiritual, eforturile constructorilor Turnului Babei (Geneza 11:4). Termenii „oștire” și „stele” pot desemna poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Israel este numit „oștirea Domnului” (Exodul 12:41). Daniel îi prezintă pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu ca stele strălucitoare (Daniel 12:3). În mod evident, aici nu este vorba de un atac literal asupra corpurilor cerești, ci despre persecutarea copiilor lui Dumnezeu, a căror „cetățenie este în ceruri” (Filipeni 3:20). Deși mii de creștini au fost uciși de împărații păgâni, relatarea se concentrează pe acțiunile cornului mic îndreptate împotriva sanctuarului. Împlinirea finală a acestei profeții trebuie să fie legată de Roma papală și persecuția exercitată de ea de-a lungul secolelor.

De asemenea, Daniel 8:11 vorbește despre „căpetenia oștirii” (n.tr.: *prințul oștirii*, KJV), care în alt loc este numit de Daniel „Unsul” (Daniel 9:25; n.tr.: *Prințul Mesia*, KJV), „voievodul vostru Mihail” (Daniel 10:21- *prințul Mihail*, KJV) și „marele voievod Mihail” (Daniel 12:1). Această expresie nu poate fi folosită pentru nimeni altcineva decât pentru Isus Hristos. El este Prințul „oștirii” menționate mai sus și Marele-Preot din ceruri. Astfel, papalitatea și sistemul religios pe care îl reprezintă umbresc și încearcă să preia rolul preoțesc al lui Isus.

În Daniel 8:11, „jertfa necurmată” amintește ce se întâmpla în sanctuarul pământesc pentru a marca aspectele diverse și continue ale serviciilor ceremoniale - jertfele și mijlocirea. Prin aceste servicii, păcătoșii erau iertați și păcatele lor erau transferate asupra sanctuarului. Acest sistem pământesc reprezenta lucrarea de mijlocire a lui Hristos în sanctuarul ceresc. După cum arată profeția, papalitatea a schimbat mijlocirea lui Hristos cu mijlocirea preoților. Prin această închinare falsă, cornul cel mic „atacă” lucrarea de mijlocire a lui Hristos din sanctuar.

„Cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început” (Daniel 8:12). Însuși Isus spune despre El că este adevărul (Ioan 14:6) și ne îndreaptă privirea spre Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărul

(Ioan 17:17). Papalitatea a interzis traducerea Bibliei în limba poporului, a pus interpretarea Bibliei sub autoritatea bisericii și a ridicat tradiția la același nivel cu Biblia în teorie, dar, în practică, tradiția este pusă mai sus decât Biblia ca îndreptar suprem al credinței.

De ce trebuie să cunoaștem și să respectăm adevărul biblic, mai presus decât tradiția?

Miercuri, 26 februarie – Curățirea sanctuarului

4. Ce i se descoperă lui Daniel în continuare? Daniel 8:14

După atacul devastator al cornului, se anunță că sanctuarul va fi curățit. Pentru a înțelege acest mesaj trebuie să ținem cont de faptul că, viziunea despre curățirea sanctuarului menționată în Daniel 8:14 corespunde scenei judecării prezentate în Daniel 7:9-14. Din moment ce judecata are loc în cer, atunci și sanctuarul trebuie să fie tot în cer. Astfel, în timp ce Daniel 7 prezintă intervenția lui Dumnezeu în acțiunile oamenilor din perspectiva judecării, Daniel 8 prezintă același lucru din perspectiva sanctuarului.

Sanctuarul de pe pământ a fost construit după modelul sanctuarului din cer și trebuia să ilustreze, în linii mari, planul de mântuire. În fiecare zi, păcătoșii își aduceau jertfele la sanctuar, unde erau iertați de păcatele mărturisite, care, într-un sens, erau transferate asupra sanctuarului. În consecință, sanctuarul era „întinat”. De aceea era nevoie de un proces periodic de curățire pentru a îndepărta din el toate păcatele aduse acolo. Aceasta se făcea în Ziua Ispășirii, care avea loc o dată pe an (Leviticul 16).

De ce ar avea nevoie de curățire sanctuarul din cer? Prin comparație, putem spune că păcatele mărturisite ale celor care L-au primit pe Isus au fost „transferate” asupra sanctuarului din cer, tot așa cum păcatele israeliților pocăiți erau transferate asupra sanctuarului pământesc. În Ziua Ispășirii de pe pământ erau înjunghiate mai multe animale, simbolizând moartea viitoare a lui Isus, motiv pentru care păcătoșii puteau să stea în picioare în Ziua Ispășirii.

Și, așa cum se întâmpla în Ziua Ispășirii de pe pământ când sanctuarul era curățit, cu mult mai mult va fi tot așa și în cer, unde doar sângele lui Isus ne poate îndreptăți la judecată. Curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14, este echivalentul ceresc al serviciului pământesc, al cărui mesaj central era: ca păcătoși, noi avem nevoie de sângele lui Mesia pentru a fi iertați de păcate și pentru a putea să stăm în picioare la judecată.

Citește Evrei 9:23-28. Cum ne descoperă aceste versete mântuirea pe care o avem în Isus prin jertfa Sa pentru noi?

Joi, 27 februarie – Împlinirea profeției

5. Ce întrebare este adresată în versetul 13 și cum ne ajută ea să înțelegem răspunsul în versetul următor? Daniel 8:13

Care este împlinirea celor două mii trei sute de seri și dimineți? în primul rând, trebuie să observăm că, după ce lui Daniel îi sunt arătați berbecul și țapul, apoi acțiunile și pagubele produse de cornul cel mic, vedenia ia forma unei întrebări în Daniel 8:13. Întrebarea se concentrează în special pe ce se va întâmpla la sfârșitul acelei perioade profetice, dar și pe durata întregii viziuni. Mai mult, o astfel de perioadă nu poate fi limitată doar la acțiunile cornului mic, deoarece termenul *vedenie* include tot ce se întâmplă din timpul berbecului până la cornul cel mic. Deci aceasta trebuie să fie o perioadă lungă în istoria curentă.

La întrebarea: „în câtă vreme se va împlini vedenia?” (berbecul [Medo- Persia], țapul [Grecia] și cornul cel mic și acțiunile sale [Roma, păgână și papală]), cealaltă ființă cerească răspunde: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit” (Daniel 8:14). După cum s-a menționat deja, această perioadă este atât de lungă, deoarece începe în timpul Imperiului Medo-Persan și se întinde pe durata Imperiului Grec și a Romei imperiale și apoi papale, mii de ani. Conform metodei istoriciste de interpretare (studiul 1), această perioadă profetică trebuie calculată pe baza principiului an-zi, ceea ce înseamnă că două mii trei sute de seri și dimineți corespund unei perioade de două mii trei sute de ani.

Altfel, cele două mii trei sute de seri și dimineți ar însemna puțin peste șase ani, un timp mult prea scurt în care să se împlinescă toate evenimentele din vedenie. De aceea, trebuie să aplicăm principiul an-zi.

Daniel 8 nu ne oferă informații care să ne permită să calculăm începutul acestei perioade, lucru care ne-ar ajuta să aflăm în mod automat și sfârșitul ei. Dar Daniel 9 (studiul de săptămâna viitoare) ne oferă informația esențială de care avem nevoie.

Cei două mii trei sute de ani ai acestei profeții reprezintă cea mai lungă perioadă profetică din Biblie. O perioadă foarte lungă, în special în comparație cu lungimea vieții noastre. Cum ne poate ajuta acest contrast să învățăm să fim răbdători și în anticiparea evenimentelor finale?

Vineri, 28 februarie – Un gând de încheiere

Iată o schemă care rezumă succesiunea imperiilor din Daniel 2, 7 și 8.

Daniel 2	Daniel 7	Daniel 8
Babilon	Babilon	-----
Medo-Persia	Medo-Persia	Medo-Persia
Grecia	Grecia	Grecia
Roma imperială	Roma imperială	Roma imperială
Roma papală	Roma papală	Roma papală
-----	Judecata în cer	Curățirea sanctuarului
A doua venire	A doua venire	A doua venire
Piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini	Sfinții primesc împărăția	Împăratul fără rușine și viclean, zdrobit

Între capitole există paralele. Nu doar națiunile sunt prezentate în paralel, ci scena judecății din Daniel 7 - care are loc după anii de dominație a Romei papale (538-1798 d.Hr.) - are ca paralelă curățirea sanctuarului, pe care și Daniel 8 o prezintă după Roma. Deci curățirea sanctuarului din Daniel 8 este același lucru cu judecata cerească din Daniel 7, care duce la timpul sfârșitului. Sunt prezentate două descrieri ale aceluiași eveniment, care are loc după anii de persecuție exercitată de cornul cel mic.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA *EVANGHELIZARE*

Biblia: Psalmii 13-19

1. De ce spunea psalmistul că îi cânta Domnului?
2. Ce se întâmplă „până și noaptea” în inima psalmistului?
3. Unde menționează psalmistul că „s-au descoperit temeliiile lumii”?
4. Unde scrie psalmistul despre „cugetele inimii” sale?

Evangelizare, subcapitolul „Evitarea paradei și a lucrurilor senzaționale”

5. Ce manifestări nu ar trebui să aibă loc în propovăduirea soliilor solemne care ne-au fost încredințate?

29 februarie – 6 martie

Mărturisire și mângâiere

Textul de memorat: „Ascultă, Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne! Lucrează și nu zăbovi, din dragoste pentru Tine, Dumnezeuul meu! Căci Numele Tău este chemat peste cetatea Ta și peste poporul Tău!” (Daniel 9:19)

În Daniel 9 găsim una dintre cele mai frumoase rugăciuni din Biblie. În momente cruciale din viața lui, Daniel a recurs la rugăciune pentru a face față problemelor care îi stăteau în față. Când Daniel și prietenii lui erau pe punctul de a fi omorâți din cauza visului tainic al unui împărat păgân, profetul a mers înaintea lui Dumnezeu în rugăciune (Daniel 2). Când, prin poruncă împărătească, a fost interzis să se înalțe cereri vreunui alt zeu în afară de împărat, Daniel a continuat să își înalțe rugăciunile zilnic, cu fața întoarsă înspre Ierusalim (Daniel 6). Astfel, când citim rugăciunea din Daniel 9 să ne amintim că vedenia despre două mii trei sute de seri și dimineți din Daniel 8 a avut un impact puternic asupra profetului. Deși această profecie a fost explicată în linii mari, Daniel nu a putut înțelege timpul menționat în dialogul dintre cele două ființe cerești: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit!” (Daniel 8:14). Doar în capitolul 9 vedem că profetului i-a fost dată mai multă lumină și, de această dată, lumina a venit ca răspuns la rugăciunea stăruitoare.

Duminică, 1 martie – Daniel și studiul profeției

1. Daniel spune că „a văzut din cărți” profeția pe care o studia cu atâta atenție. La ce carte sau cărți se referea? Daniel 9:1,2

Analizând această rugăciune ne dăm seama că ea este urmarea unui studiu aprofundat al descoperirilor date de Dumnezeu lui Moise și profeților. Aflând din sulul cărții lui Ieremia că perioada de robie trebuia să se termine după șaptezeci de ani (Ieremia 25:11,12; 29:10), Daniel a înțeles importanța momentului istoric pe care îl trăia.

Să nu uităm că Daniel înălța această rugăciune în 539 î.Hr., anul în care Imperiul Persan înlocuise Babilonul. Trecuseră aproape șaptezeci de ani de când Nebucadnețar cucerise Ierusalimul și distrusese templul. Astfel, conform profeției din Ieremia, poporul lui Dumnezeu avea să se întoarcă în curând în țara lui. Cu încredere deplină în Cuvântul lui Dumnezeu, Daniel știa că avea să se întâmple ceva extraordinar cu poporul său și că, așa cum promisese Dumnezeu în Cuvântul Său, robia babiloniană avea să ia sfârșit curând și evreii urmau să se întoarcă acasă.

Din acest studiu al Scripturilor pe care le avea la dispoziție, Daniel și-a dat seama de seriozitatea păcatelor poporului. Pentru că încălcaseră legământul, întrerupseseră relația cu Dumnezeu, consecința inevitabilă era robia (Leviticul 26:14-45). Astfel, studierea descoperirilor lui Dumnezeu l-a ajutat pe Daniel să înțeleagă vremurile și i-a dat simțământul că trebuie să stăruie la Dumnezeu în numele poporului său.

Pe măsură ce ne apropiem de ultimele zile ale istoriei pământului avem nevoie mai mult decât oricând să studiem și să trăim în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Doar Scriptura ne poate oferi o explicație demnă de încredere despre lumea în care trăim. La urma urmei, Scriptura prezintă marea luptă dintre bine și rău și astfel ne descoperă că istoria omenirii se va sfârși prin dispariția răului și instaurarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Cu cât studiem mai mult Scripturile, cu atât înțelegem mai bine situația contemporană a lumii și locul nostru în ea, dar și motivele pentru care noi avem o speranță în această lume fără speranță.

Cum ne ajută Biblia să înțelegem, într-o oarecare măsură, o lume care, în ea însăși, poate părea că nu
Studiu Biblic, Trim. I, 2020 – Daniel

Luni, 2 martie – Să cerem har!

2. Pe ce și-a întemeiat Daniel cererea de a primi har? Daniel 9:3-19

Să observăm în special câteva puncte în această rugăciune, în primul rând, nicăieri în rugăciunea lui, Daniel nu a cerut vreo explicație pentru calamitățile care s-au abătut asupra poporului iudeu. El cunoștea motivul. Chiar în mijlocul rugăciunii, Daniel a menționat motivul: „N-am ascultat glasul Domnului, Dumnezeului nostru, ca să urmăm legile Lui pe care ni le pusese înainte prin robii Săi prorocii” (Daniel 9:10). Ultima dată când am văzut că Daniel avea nevoie să înțeleagă ceva a fost la sfârșitul capitolului 8 din Daniel, unde spunea că nu înțelege vedenia celor două mii trei sute de seri și dimineți (Daniel 8:27).

În al doilea rând, această rugăciune era un apel la harul lui Dumnezeu, la bunăvoința lui Dumnezeu de a-Și ierta poporul deși păcătuisese și făcuse multe rele. Într-un sens, vedem aici o ilustrare puternică a Evangheliei - oamenii păcătoși care nu au vreun merit al lor, totuși caută har pe care nu îl merită și iertarea pe care nu au câștigat-o. Nu este acesta un exemplu al situației în care ne aflăm și noi, personal, înaintea lui Dumnezeu?

3. Ce alt motiv a mai prezentat Daniel înaintea Domnului pentru a primi răspuns la rugăciune? Daniel 9:18,19

Un alt aspect al rugăciunii lui merită atenția noastră: Daniel a invocat onoarea Numelui lui Dumnezeu. Rugăciunea nu era motivată de avantajul lui Daniel sau al poporului său, ci de onoarea Numelui lui Dumnezeu (Daniel 9:17-19). Cu alte cuvinte, cererea lui trebuia să primească răspuns pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie onorat.

Citește 2 împărați 19:15-19. Care sunt asemănările dintre rugăciunea lui Ezechia și rugăciunea lui Daniel? Cum ne spune Matei 5:16 că îl putem proslăvi și noi pe Dumnezeu?

Marti, 3 martie – Valoarea mijlocirii

4. De ce este important faptul că Daniel spunea: „Noi am făcut rău”, incluzându-se și pe el în păcatele care aduseseră o așa nenorocire asupra poporului? Daniel 9:5-13

Rugăciunea lui Daniel este doar una dintre rugăciunile de mijlocire pe care le găsim în Biblie. Astfel de rugăciuni ating inima lui Dumnezeu, amânând judecata și aducând eliberare din mâna vrăjmașilor. Când Dumnezeu a fost gata să distrugă întreaga națiune iudaică, mijlocirea lui Moise a oprit mâna Lui (Exodul 32:7-14; Numeri 14:10-25). Chiar când o secetă puternică era gata să distrugă țara, Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui Mie și trimis ploaie ca să învioreze pământul (1 împărați 18).

Atunci când ne rugăm pentru membrii familiei, prieteni și alți oameni sau alte situații, Dumnezeu ascultă rugăciunile noastre și poate interveni. Uneori va trece mai mult timp până când rugăciunea va primi răspuns, dar putem avea asigurarea că Dumnezeu nu uită niciodată nevoile copiilor Săi (Iacov 5:16).

În acest caz, Daniel a avut rolul de mijlocitor între Dumnezeu și popor. Din studierea Scripturilor, profetul și-a dat seama cât de păcătoși au fost oamenii, pentru că au călcat Legea lui Dumnezeu și nu au vrut să ia aminte la avertizările Lui. Astfel, recunoscând starea lor spirituală disperată, Daniel s-a rugat pentru vindecare și iertare. Dar și profetul s-a identificat cu poporul. În unele privințe, Daniel a ilustrat rolul lui Hristos ca Mijlocitor al nostru (Ioan 17). Totuși există o diferență radicală: Hristos este „fără păcat” (Evrei 4:15) și de aceea nu are nevoie să își mărturisească păcatele personale sau să aducă jertfe pentru obținerea iertării (Evrei 7:26,27). Dar El Se identifică într-un mod unic cu păcătoșii: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21).

„Dacă ați aduna tot ce este bun, sfânt, nobil și demn de primit la un om și apoi le-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu aceste lucruri ca fiind o contribuție la mântuirea lui sau un merit, propunerea ar fi respinsă ca o înaltă trădare.” - Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 24

Ce ne învață acest citat despre nevoia noastră de un Mijlocitor?

Miercuri, 4 martie – Lucrarea lui Mesia

În rugăciunea de mijlocire a lui Daniel au fost menționate două probleme principale: păcatele poporului și faptul că Ierusalimul era în ruină. Răspunsul lui Dumnezeu a avut în vedere aceste două cereri. Prin lucrarea lui Mesia, poporul avea să fie răscumpărat și sanctuarul, curățit- să fie îndepărtate acuzațiile aduse lui Dumnezeu. Totuși cele două cereri au primit răspuns într-un mod care a trecut de orizontul istoric al lui Daniel: lucrarea lui Mesia avea să fie spre binele întregii rase umane.

5. Ce lucrare trebuia făcută în timpul celor șaptezeci de săptămâni profetice? De ce doar Isus putea face această lucrare? Daniel 9:21-27

1. „Încetarea fărădelegilor”. Termenul ebraic pentru „fărădelege” (*pesha'*) sugerează răzvrătirea unui inferior împotriva unui superior, dezonorarea intenționată (Proverbele 28:24). Acest termen mai apare în Biblie cu referire la sfidarea pe față a lui Dumnezeu (Ezechiel 2:3). Totuși, prin sângele lui Isus, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu este anulată și oamenilor le sunt oferite meritele care se revarsă de la Calvar.
2. „Ispășirea păcatelor”. Verbul are sensul de „a sigila” și în acest context înseamnă că păcatul este iertat. De la căderea în păcat, rasa umană nu a putut să atingă standardul lui Dumnezeu, dar Mesia va rezolva căderile noastre.
3. „Ispășirea nelegiuirii”. Pavel spune: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1:19,20). Și aici, doar Isus poate aduce la îndeplinire acest lucru.
4. „Aducerea neprihănită veșnică”. Hristos a luat locul nostru pe cruce și, astfel, ne-a oferit statutul binecuvântat de a fi dreți, fără vină înaintea lui Dumnezeu. Doar prin credință putem primi neprihănită care vine de la Dumnezeu.
5. „Pecetluirea vedeniei și prorociei”. Când Hristos S-a dat pe Sine ca jertfă, profețiile Vechiului Testament care arătau spre lucrarea Sa de ispășire au fost pecetluite în sensul că au fost împlinite.
6. „Ungerea Sfântului sfinților”. Afirmația poate face referire la lucrarea începută de Hristos în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc când a fost numit Mare-Preot pentru noi (Evrei 8:1).

Joi, 5 martie – Timp profetic

6. Citește Daniel 9:24-27. Cum înțelegem evenimentele prezentate aici?

La sfârșitul vedeniei despre cele 2 300 de seri și dimineți, profetul a rămas uimit deoarece nu putea să o înțeleagă (Daniel 8:27). Zece ani mai târziu, Gabriel a venit să îl ajute pe Daniel să înțeleagă (Daniel 9:23), i-a oferit informațiile care lipseau și i-a descoperit că lucrarea lui Mesia urma să fie împlinită spre sfârșitul perioadei profetice de 70 de săptămâni. Conform principiului an-zi și a desfășurării evenimentelor prezentate, cele 70 de săptămâni trebuie înțelese ca 490 de ani. Punctul de început al acestei perioade este porunca de reconstruire a Ierusalimului (Daniel 9:25), dată de împăratul Artaxerxes în 457 î.Hr. Atunci li s-a permis evreilor, sub conducerea lui Ezra, să reconstruiască Ierusalimul (Ezra 7). Conform textului biblic, cele 70 de săptămâni sunt „hotărâte” sau „puse deoparte” dintr-o perioadă mai lungă, adică din cei 2 300 de ani menționați în vedenia din capitolul 8. Deci cei 2 300 de ani și cei 490 de ani trebuie să aibă același punct de început, adică anul 457 î.Hr.

Profeția despre 70 de săptămâni este împărțită în trei secțiuni: 7 săptămâni, 62 de săptămâni și ultima săptămână.

Cel mai probabil, cele 7 săptămâni (49 de ani) fac referire la perioada în care Ierusalimul trebuia reconstruit. După aceste 7 săptămâni vor fi alte 62 de săptămâni (434 de ani) până la „Unsul”, Mesia (Daniel 9:25). Astfel, la 483 de ani după porunca lui Artaxerxes, adică anul 27 d.Hr., Isus Mesia este botezat și uns de Duhul Sfânt pentru lucrarea Sa mesianică.

În a șaptezecia săptămână urmau să aibă loc alte evenimente importante:

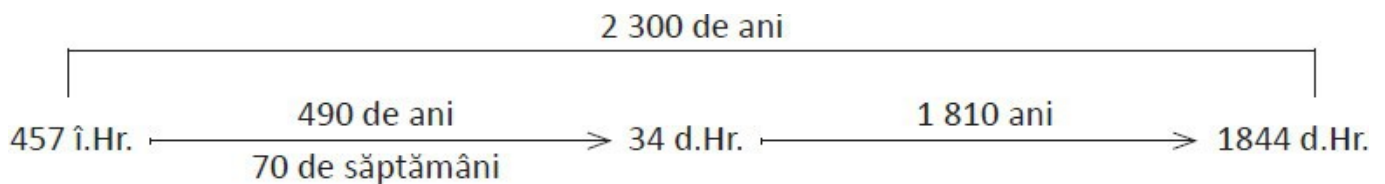
(1) „Unsul va fi stârpit” (Daniel 9:26), făcând referire la moartea lui Hristos.

(2) Mesia „va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână” (vers. 27). Aceasta este misiunea specială a lui Isus și a apostolilor pentru națiunea iudaică, care se face în ultima „săptămână”, din 27 până în 34 d.Hr. (3) „Dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare” (vers. 27). La trei ani și jumătate de la botezul Său (adică la jumătatea săptămânii), Isus a pus capăt sistemului de jertfe - în sensul că acesta și-a pierdut orice semnificație profetică - aducându-Se pe Sine ca jertfă finală și desăvârșită a Noului Legământ, nemaifiind nevoie de aducerea animalelor ca jertfă. Ultima săptămână a profeției celor 60 de săptămâni s-a încheiat în 34 d.Hr., când Ștefan a fost omorât cu pietre și solia Evangheliei a început să fie dusă și la neamuri.

Vineri, 6 martie – Un gând de încheiere

Mai jos este un grafic care arată cum explică profeția celor 70 de săptămâni din Daniel 9:24-27 se leagă de și marchează începutul profeției de 2 300 de ani din Daniel 8:14. Dacă aduni 2 300 de ani la 457 î.Hr. (să nu uiți să ștergi anul zero inexistent), ajungi în 1844; sau, dacă adaugi cei 1 810 ani rămași la anul 34 d.Hr. (2 300-490 de ani), tot în anul 1844 ajungi. Astfel, punctul de început al curățirii sanctuarului din Daniel 8:14 poate fi determinat ca fiind anul 1844.

De asemenea, să observăm că data de 1844 se potrivește cu ce am văzut în Daniel 7 și 8. Adică, judecata din Daniel 7, echivalentă cu curățirea sanctuarului din Daniel 8 (vezi din ultimele două studii), are loc după cei 1 260 de ani de persecuție (Daniel 7:25), și totuși înainte de revenirea lui Isus și instaurarea împărăției Sale veșnice.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 20-26

1. Ce anume îl umplea de veselie pe împăratul evocat de psalmist?
2. Ce cuvinte ale psalmistului par că vorbesc despre ce avea să se întâmple la Golgota?
3. Din ce motiv spune psalmistul că Domnul le „arată ... păcătoșilor calea”?
4. Despre a cui mână dreaptă scrie că „este plină de mită”?

Evanghelizare, subcapitolul „Abordarea corespunzătoare a oamenilor”

5. Ce scrie Ellen G. White despre spiritul agresiv și polemic folosit în apărarea adevărului?

7 martie – 13 martie

De la luptă la biruință

Textul de memorat: „Apoi mi-a zis: «Nu te teme de nimic, om prea iubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!»” (Daniel 10:19 p.p.)

Daniel 10 ne prezintă vedenia finală a lui Daniel, care continuă în capitolele 11 și 12. Încă de la început, ni se spune că această vedenie privește o „mare nenorocire” (Daniel 10:1). Dacă în Daniel 11 ne sunt descoperite câteva detalii ale acestei nenorociri, sau ale acestui mare conflict, Daniel 10 prezintă dimensiunile spirituale și ne descoperă că în spatele bătăliilor pământești se dezlănțuie un conflict spiritual de proporții cosmice. Studiind acest capitol vom vedea că, atunci când ne rugăm, noi intrăm în acest conflict cosmic într-un mod care are repercusiuni profunde. Dar nu suntem singuri în luptele noastre; Isus intervine în locul nostru în lupta împotriva lui Satana. Vom descoperi că lupta supremă în care suntem angajați nu este împotriva puterilor omenești, ci împotriva puterilor întunericului.

Câteva secole după Daniel, apostolul Pavel se exprima astfel: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). În final, succesul nostru în acest conflict depinde de Isus Hristos, Singurul care l-a învins pe Satana la cruce.

Duminică, 8 martie – Din nou post și rugăciune

1. Ce face Daniel din nou? Daniel 10:1-3

În cartea lui Daniel nu sunt prezentate motivele perioadei lungi de jale. Dar, cel mai probabil, această mijlocire arzătoare era motivată de situația iudeilor care tocmai se întorseseră din Babilon în țara lor.

2. Cu ce situații s-au confruntat evreii la întoarcerea lor? Ezra 4:1-5

La acea vreme, evreii se confruntau cu o împotrivire puternică în încercarea de a reconstrui templul. Samaritenii trimiseseră rapoarte false la curtea persană, stârnindu-l pe împărat să oprească lucrarea de reconstruire. În fața acestei crize, Daniel a stăruit trei săptămâni ca Dumnezeu să îl influențeze pe Cyrus să permită continuarea lucrărilor.

Probabil că Daniel deja se apropia de nouăzeci de ani. El nu se gândea la el însuși, ci la poporul său și la greutățile cu care se confrunta. El a stăruit în rugăciune timp de trei săptămâni înainte de a primi un răspuns de la Dumnezeu. În tot acest timp, profetul a adoptat o alimentație simplă, renunțând la bucatele alese și la a se mai unge. Nu era preocupat deloc de înfățișarea și de confortul lui, dar era profund îngrijorat pentru bunăstarea fraților evrei de la Ierusalim, de la peste o mie de kilometri depărtare.

Dacă analizăm viața de rugăciune a lui Daniel, putem învăța câteva lecții valoroase. În primul rând, noi ar trebui să stăruim în rugăciune, chiar și atunci când cererile noastre nu primesc răspuns imediat. În al doilea rând, ar trebui să punem timp deoparte pentru a ne ruga pentru alții. Rugăciunea de mijlocire are ceva special. Vă amintiți că „Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi” (Iov 42:10). În al treilea rând, rugăciunea îl determină pe Dumnezeu să facă ceva concret și real. Să ne rugăm întotdeauna, să facem tot felul de rugăciuni. În fața încercărilor de nesuportat, a problemelor mari și a provocărilor copleșitoare, să ducem poverile noastre la Dumnezeu în rugăciune (Efeseni 6:18).

Luni, 9 martie – Cine este Mihail

3. Ce s-a întâmplat cu Daniel după zilele de post și rugăciune? Daniel 10:4-9

Din descrierea lui Daniel, cu greu ne putem imagina splendoarea copleșitoare a ceea ce a văzut el. Apariția acelei ființe care seamănă cu un om (Daniel 10:5,6) ne trimite cu gândul la „Fiul omului” descris în vedenia despre judecata cerească (Daniel 7:13). Îmbrăcămintea de în ne amintește de îmbrăcămintea preoțească (Leviticul 16:4), aspect care aseamănă acest personaj cu „Prințul oștirilor” descris în legătura cu sanctuarul ceresc (Daniel 8). Aurul este și el asociat cu însemnele preoțești, ca un semn a demnității împărătești. Nu în ultimul rând, asemănarea acestei ființe cu fulgerul, focul și arama și vocea Sa puternică sugerează că este o ființă supranaturală. Această persoană are însușiri preoțești, împărătești și militare. De asemenea, se observă asemănări interesante cu ființa cerească văzută de Iosua cu puțin timp înainte de lupta de la Ierihon (Iosua 5:13,14) - era „Căpetenia oștirii Domnului”. Foarte interesant, cuvântul ebraic tradus aici prin „căpetenie” (*sar*) este același cuvânt tradus în Daniel 10:21 prin „voievod” (în *KJV*, prinț) cu referire la Mihail. Dar putem observa o paralelă și mai strânsă între Daniel și Ioan, care primește o vedenie în ziua Sabatului despre Domnul înviat.

4. Ce asemănări sunt între vedenia lui Daniei despre Fiul lui Dumnezeu (Daniel 10) și cele din Iosua 5:13-15 și Apocalipsa 1:12-18?

Chiar și cei care erau cu Daniel au fost cuprinși de o spaimă mare, iar pe el l-au lăsat puterile și a căzut la pământ. Manifestarea prezenței lui Dumnezeu l-a copleșit. Totuși, indiferent de temerile lui Daniel din acel moment, vedenia aceasta ne arată că Dumnezeu este la cârma istoriei. Pe măsură ce vedenia înaintează, vom vedea că Dumnezeu îi prezintă lui Daniel o schemă a istoriei umane din timpul profetului și până la instaurarea împărăției lui Dumnezeu (Daniel 11 și 12).

Dacă, așa cum am văzut iar și iar în Daniel, Domnul poate ține sub control istoria omenirii, ce poate face El pentru viața noastră personală?

Marti, 10 martie – Intervenția îngerului

5. Ce s-a întâmplat de fiecare dată când un înger l-a atins pe Daniel? Daniel 10:10-19

Copleșit de strălucirea luminii divine, profetul a căzut la pământ. Apoi a apărut un înger pentru a-l atinge și a-l mângâia. Observați că îngerul l-a atins pe Daniel de trei ori.

Prima atingere l-a făcut pe Daniel în stare să stea în picioare și să audă cuvintele de mângâiere trimise din cer: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi când ți-ai pus inima ca să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!” (vers. 12). Rugăciunea lui Daniel a mișcat Cerul. Pentru noi, aceasta este o asigurare că Dumnezeu aude rugăciunile, o mare mângâiere în vreme de necaz.

A doua atingere l-a făcut pe Daniel în stare să vorbească. Profetul și-a descărcat sufletul înaintea Domnului, exprimându-și simțămintele de teamă și emoție: „Domnul meu, vedenia aceasta m-a umplut de groază și am pierdut orice putere! Cum ar putea robul domnului meu să vorbească domnului meu? Acum puterile m-au părăsit și nu mai am nici suflare!” (vers. 16,17). Dumnezeu nu doar că ne vorbește, ci dorește ca noi să ne deschidem gura și să îi spunem simțămintele, nevoile și aspirațiile noastre.

A treia atingere i-a dat putere. Când Daniel și-a văzut imperfecțiunea, îngerul l-a atins și l-a mângâiat cu pacea lui Dumnezeu: „Nu te teme de nimic, om preaiubit! Pace ție! Fii tare și cu inimă!” (vers. 19). Vă amintiți că îngerul a fost trimis la Daniel ca răspuns la rugăciunile lui, pentru a-i da pricepere și înțelegere. Cu alte cuvinte, vedenia care urmează în capitolul 11 a avut ca scop să îl încurajeze pe Daniel ca răspuns la jalea și rugăciunea lui pentru situația de atunci a Ierusalimului. Deci, cu Dumnezeu de partea noastră, noi putem avea pace chiar și în încercări. Atingerea Lui plină de iubire ne face în stare să privim viitorul cu speranță.

„Cerule poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 48

Gândește-te cât de strâns legate sunt cerul și pământul și întreabă-te cum ai trăi dacă în mintea și în inima ta ar răsună întotdeauna acest adevăr?

Miercuri, 11 martie – Un mare conflict

6. Ce i-a fost descoperit apoi lui Daniel? Daniel 10:20,21

Solul cereșc i-a descoperit lui Daniel războiul cosmic care se desfășura în spatele istoriei omenirii. De îndată ce Daniel a început să se roage, a început o bătălie între cer și pământ. Ființele cerești au început să lupte cu împăratul Persiei pentru a-i lăsa pe evrei să continue reconstruirea templului. La începutul capitoului 10 din Daniel aflăm că împăratul Persiei este Cyrus. Totuși un împărat pământesc lăsat singur nu poate să se împotrivescă cu putere unei ființe cerești. Acest lucru ne sugerează faptul că în spatele împăratului pământesc stătea un agent spiritual care îl făcea pe Cyrus să îi împiedice pe evrei să reconstruiască templul.

O situație asemănătoare apare și în Ezechiel 28, unde împăratul Tirului îl reprezintă pe Satana, puterea spirituală care stătea în spatele împăratului acelei cetăți. Astfel, nu ar trebui să fie deloc surprinzător că împărății Persiei, împotriva cărora a venit să lupte Mihail, îi reprezintă pe Satana și îngerii lui. Acest lucru ne arată că împotrivirea omenească față de reconstruirea Templului de la Ierusalim avea un echivalent în domeniul spiritual.

7. Ce fel de bătălie este descrisă? Daniel 10:1

„În timp ce Satana se lupta să influențeze cele mai înalte autorități în Imperiul Medo-Persan ca să manifeste dezaprobare față de poporul lui Dumnezeu, îngerii lucrau în favoarea exilaților. Lupta era de așa natură, încât tot cerul era interesat. Prin prorocul Daniel ni se dă o imagine panoramică a acestei lupte puternice dintre forțele binelui și ale răului. Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cyrus și, înainte ca lupta să se încheie, însuși Hristos a venit în ajutorul lui Gabriel. «Căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile», declara Gabriel, «însă iată că Mihail, una din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor și am ieșit biruitor acolo, lângă împărății Persiei.» Tot ce a putut cerul să facă în favoarea poporului lui Dumnezeu a fost făcut. Biruința a fost în cele din urmă câștigată, forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cyrus și în toate zilele fiului său Cambyses, care a domnit aproape șapte ani și jumătate.» - Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 571-572

Joi, 12 martie – Un prinț învingător

Cel mai proeminent personaj în cartea Daniel este ființa numită inițial „Fiul omului” (Daniel 7:13), sau „Căpetenia oștirii” (Daniel 8:11; în KJV, „Prințul oștirii”). În cele din urmă, aflăm că numele Lui este Mihail (Daniel 10:12), care înseamnă „Cine este ca Dumnezeu?” El vine să îl ajute pe Gabriel în lupta cu împăratul Persiei (vers. 13). Îngerul se referă la această ființă cerească folosind expresia „Voievodul (în engl.: Prințul) vostru Mihail” (vers. 21), adică Prințul poporului lui Dumnezeu. Mihail apare mai târziu în cartea Daniel ca fiind Cel care stă pentru poporul lui Dumnezeu (Daniel 12:1). Din Iuda 9 aflăm că Mihail, numit și arhanghel, a luptat împotriva lui Satana și l-a înviat pe Moise. Apocalipsa 12:7 ne descoperă că Mihail este conducătorul oștilor cerești, Acela care îi învinge pe Satana și pe îngerii lui căzuți. Putem spune că Mihail nu este altcineva decât Acela care a devenit prin întrupare Domnul Isus Hristos. După cum Imperiul Persan avea un conducător suprem, o forță spirituală care stătea în spatele conducătorului pământesc, tot așa copiii lui Dumnezeu îl au drept Căpetenie pe Mihail, care intervine pentru a lupta și câștiga războiul cosmic în dreptul lor.

8. Cum a obținut Domnul Isus biruința în conflictul cosmic? Coloseni 2:15

Când ne confruntăm cu forțele răului, putem avea credință în Domnul Isus, Biruitorul. El l-a învins pe Satana la începutul lucrării Sale publice. În timpul vieții de pe pământ, El l-a învins pe Satana în pustie când acesta l-a asaltat cu ispitele lui; El a luptat cu ostile demonice și l-a eliberat pe poporul Său de sub puterea întunericului. Isus a învins răul când acesta a apărut mascat în încercarea lui Petru de a-L convinge să nu meargă spre Calvar. În ultimele cuvinte adresate ucenicilor, Isus le-a vorbit despre moartea Lui iminentă ca despre o bătălie care avea să culmineze în biruința decisivă asupra lui Satana: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii” (Ioan 12:31,32).

Uneori privim în jur și totul pare descurajator. Violență, imoralitate, stricăciune și boli pretutindeni. Un vrăjmaș, nu din carne și sânge, ne atacă cu brutalitate din toate părțile. Dar, indiferent cât de grele sunt luptele pe care trebuie să le purtăm, Isus luptă pentru noi și stă ca Prinț și Mare-Preot al nostru în sanctuarul ceresc.

Citește Romani 8:37-39. Cum putem face ca făgăduința de a fi biruitori să fie o experiență reală în viața noastră de creștini?

Vineri, 13 martie – Un gând de încheiere

„Timp de trei săptămâni, Gabriel a luptat cu forțele întunericului, căutând să anihileze influențele care lucrau asupra minții lui Cyrus... Tot ce a putut Cerul să facă în favoarea poporului lui Dumnezeu a fost făcut. Biruința a fost câștigată, forțele vrăjmașului au fost ținute în frâu în toate zilele lui Cyrus și în toate zilele fiului său Cambyses, care a domnit aproape șapte ani și jumătate.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 572

„Ce onoare măreață îi acordă Maiestatea cerului lui Daniel! El îl mângâie pe slujitorul Său tremurând și îl asigură că rugăciunea lui a fost auzită în cer. Ca răspuns la cererea lui stăruitoare a fost trimis îngerul Gabriel să lucreze la inima împăratului persan. Monarhul s-a împotrivit îndemnurilor Duhului lui Dumnezeu timp de trei săptămâni, în timp ce Daniel postea și se ruga, dar Prințul cerului, Arhanghelul Mihail, a fost trimis să întoarcă inima împăratului încăpățânat și să-l facă să ia măsuri decisive ca răspuns la rugăciunea lui Daniel.” - Ellen G. White, *Sfințirea vieții*, p. 51

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 27-33

1. Care era lucrul pe care psalmistul îl cerea „fierbinte” de la Domnul?
2. Ce anume își zicea psalmistul când îi mergea bine?
3. Cu ce animale „fără pricepere” îi compara psalmistul pe cei care trebuiau „struniți”?
4. Cum își imagina psalmistul că procedează Dumnezeu cu apele mării?

Evanghelizare, subcapitolul „Decorarea platformei, anunțurile și pregătirile preliminare”

5. Ce anume îl va recomanda pe slujitorul Evangheliei în orice loc?

14 martie – 20 martie

Marile puteri și poporul lui Dumnezeu

Textul de memorat: „Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă.” (Daniel 11:35)

Trebuie să stabilim câteva puncte importante chiar de la începutul acestui capitol. În primul rând, Daniel 11 este în paralel cu schemele profetice prezentate în capitolele anterioare ale cărții. Mesajul profetic din capitolele 2, 7, 8, și 9 se întinde din zilele profetului până în timpul sfârșitului. În al doilea rând, apare o succesiune de puteri mondiale, puteri care adesea îl asupresc pe poporul lui Dumnezeu. În al treilea rând, punctul culminant al fiecărei scheme profetice este fericit. În Daniel 2, piatra distruge statuia; în Daniel 7, Fiul omului primește împărăția, iar în Daniel 8 și 9, sanctuarul ceresc este curățit prin lucrarea lui Mesia.

Capitolul 11 respectă aceste trei puncte de bază. Primul: capitolul începe cu împărății persani și le prezintă soarta și timpul sfârșitului, când împăratul de la mieznoapte atacă muntele cel sfânt al lui Dumnezeu. A doilea punct: descrie o succesiune de bătălii între împăratul de la mieznoapte și împăratul de la miezăzi și vedem ce efect au acestea asupra poporului lui Dumnezeu. Al treilea: capitolul se încheie cu un final fericit, când „muntele cel slăvit și sfânt” (Daniel 11:45) va aduce sfârșitul împăratului de la mieznoapte. Această încheiere pozitivă semnaleză sfârșitul răului și așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Duminică, 15 martie – Profețiile despre Persia și Grecia

1. Citește Daniel 11:1-4. Ce anume ne amintește aici de profețiile anterioare?

Gabriel îi spune lui Daniel că vor mai fi trei împărați în Persia. Ei vor fi urmați de un al patrulea, care va fi cel mai bogat dintre toți și va ataca Grecia. După Cyrus, în Persia au urmat la putere trei împărați: Cambyses (530-522 î.Hr.), Smerdis (522 î.Hr.) și Darius I (522-486 î.Hr.). Al patrulea împărat a fost Xerxes, menționat în cartea Estera ca Ahașveroș. El a fost foarte bogat (Estera 1:1-7) și a condus o armată vastă pentru a invada Grecia, după cum fusese spus în profeție. Dar, în ciuda puterii sale, el a fost învins de un grup mai mic de soldați greci viteji.

Nu este dificil să vedem că Alexandru cel Mare este împăratul viteaz care apare în Daniel 11:3 și care devine conducătorul suprem al lumii vechi. La vârsta de treizeci și doi de ani el a murit fără a lăsa un moștenitor. Astfel că împărăția a fost împărțită între cei patru generali ai săi: Seleucus în Siria și Mesopotamia, Ptolemeu în Egipt, Lysimachus în Tracia și părți din Asia Mică, iar Casandru în Macedonia și Grecia.

2. Compară Daniel 11:2-4 cu Daniel 8:3-8,20-22. Cum ne ajută aceste versete să îl identificăm pe Alexandru ca fiind puterea prezentată aici?

Ce putem învăța din această înșiruire de nume, date, locuri și evenimente istorice? În primul rând, aflăm că profeția s-a împlinit așa cum a fost prezis de mesagerul divin. Cuvântul lui Dumnezeu nu dă greș niciodată. În al doilea rând, Dumnezeu este Domnul istoriei. Poate avem impresia că succesiunea de puteri politice, conducători și împărății este pusă în mișcare de ambiția unor împărați, dictatori și politicieni de toate rangurile. Totuși Biblia ne descoperă că Dumnezeu este la cârmă și că El va roti roțile istoriei în conformitate cu scopul Său divin, care, în cele din urmă, va duce la eradicarea răului și la așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Luni, 16 martie – Profețiile despre Siria și Egipt

3. Ce ni se descoperă în Daniel 11:5-14?

După moartea lui Alexandru cel Mare, marele imperiu al Greciei a fost împărțit celor patru generali ai săi. Doi dintre ei - Seleucus în Siria (nord) și Ptolemeu în Egipt (sud) - au reușit să pună temeliiile unor dinastii care apoi au luptat una împotriva alteia pentru control.

Majoritatea cercetătorilor Bibliei înțeleg războaiele dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi profetizate în Daniel 11:5-14 ca făcând referire la multele bătălii în care au fost implicate aceste două dinastii. Profeția spunea că vor exista încercări de a uni aceste două dinastii prin căsătorie, dar alianța avea să fie de scurtă durată (Daniel 11:6). Antiohus al II-lea Theos (261–246 Î.Hr.), nepotul lui Seleucus I, s-a căsătorit cu Berenice, una dintre fiicele împăratului Egiptului, Ptolemeu al II-lea Philadelphus, totuși acea înțelegere nu a durat. Conflictul care îi implica direct pe copiii lui Dumnezeu a fost reluat. Astfel, Daniel 11 vorbește despre evenimente importante care urmau să aibă implicații în viața poporului lui Dumnezeu în secolele de după dispariția din scenă a profetului Daniel.

Din nou, putem întreba de ce Domnul ne descoperă înainte de vreme toate aceste detalii despre războaie în care împărății au luptat una împotriva alteia pentru supremație în acea parte a lumii. Motivul este simplu: aceste războaie au afectat și poporul lui Dumnezeu. De aceea, Domnul a arătat mai dinainte multele probleme cu care urma să se confrunte poporul lui Dumnezeu în viitor. De asemenea, Dumnezeu este Domnul istoriei și, atunci când comparăm scrierile profetice cu evenimentele istorice, putem vedea din nou că acest cuvânt profetic s-a împlinit întocmai. Dumnezeu care prezice vicisitudinile acestor împărății elenice care luptă una împotriva alteia este Dumnezeu care cunoaște viitorul. El merită toată încrederea și credința noastră. El este un Dumnezeu mare, nu un idol al imaginației umane. El nu este doar Cel care conduce cursul evenimentelor istorice, ci poate să conducă și viața noastră dacă îi permitem.

Marti, 17 martie – Roma și căpetenia legământului

4. Citește Daniel 11:16-28. Ce elemente noi aduce această descriere?

În Daniel 11:16 pare să ni se prezinte tranziția puterii de la împărății greci la Roma imperială. „Țara minunată” era vechiul Israel, unde se afla Ierusalimul, iar noua putere care urma să preia acea zonă era Roma imperială. Același eveniment mai este reprezentat prin extinderea geografică a cornului mic, care ajunge până la „țara cea minunată” (Daniel 8:9). Astfel este clar că puterea care avea să stăpânească lumea în acel timp era Roma imperială.

Câteva indicii suplimentare în relatarea biblică întăresc această idee. De exemplu, „asupritorul” care impune biruri cu siguranță face referire la Octavian, care s-a intitulat Caesar Augustus. Domnul Isus S-a născut în timpul lui - știm că Maria și Iosif au mers la Betleem pentru recensământul făcut în vremea lui (Daniel 11:20). De asemenea, conform profeției, acest domnitor avea să fie urmat de un „om disprețuit” (Daniel 11:21). După cum arată istoria, Augustus a fost urmat la tron de Tiberius, fiul său adoptiv. Despre Tiberius se știe că a fost o persoană excentrică și josnică.

Dar cel mai important punct este că, așa cum spune și relatarea biblică, în timpul domniei lui Tiberius „căpetenia legământului” (Daniel 11:22) avea să fie nimicită. Acest lucru face referire clară la răstignirea lui Hristos, numit și „Unsul (Mesia)” (în KJV, „Prințul” - Daniel 9:25 și Matei 27:33-50), care a fost dat la moarte în timpul domniei lui Tiberius. Faptul că Isus este numit aici „căpetenia legământului” (în KJV, „Prințul legământului”) este un indiciu care ne ajută să vedem desfășurarea evenimentelor istorice, oferindu-le din nou cititorilor o dovadă puternică a atotcunoașterii lui Dumnezeu. El a împlinit ce spusese mai dinainte prin profeți, așa că putem avea încredere că tot ce a spus El despre viitor se va împlini.

Ce ne spune faptul că, în mijlocul evenimentelor descrise în Daniel 9, apare Mesia, „Prințul legământului”?

Miercuri, 18 martie – Roma

5. Cine este puterea care avea să apară după Roma imperială? Daniel 11:29-39

Daniel 11:29-39 se referă la un nou sistem de putere. Deși acest sistem este de fapt o continuare a Imperiului Roman păgân și moștenește unele caracteristici ale predecesorului său, în unele aspecte este totuși diferit. Biblia ne spune că „de data aceasta lucrurile nu vor mai merge ca mai înainte” (vers. 29). Dacă privim în continuare vedem că acest sistem acționează ca o putere religioasă. El își îndreaptă atacul în special asupra lui Dumnezeu și asupra poporului Său. Să vedem câteva dintre caracteristicile și acțiunile acestui „împărat”:

- El va fi „mâniș împotriva legământului sfânt” (vers. 30). Cu siguranță că aceasta este o referire la legământul mântuirii, iar împăratul se opune.

- Va trimite forțe care vor „spurca Sfântul Locaș” și vor face să înceteze „jertfa necurmată” (vers. 31). În Daniel 8, se spunea despre cornul cel mic că a surpat temelia „Locașului celui Sfânt” și a smuls „jertfa necurmată” (vers. 11). Acesta trebuie înțeles ca un atac spiritual împotriva lucrării lui Hristos în sanctuarul ceresc.

- Ca o consecință a atacului său împotriva sanctuarului, această putere va aduce „urâciunea pustiirii” în Templul lui Dumnezeu. Expresia paralelă „nelegiuirea pustiirii” arată spre apostazia și răzvrătirea cornului mic (Daniel 8:13).

- Această putere persecută poporul lui Dumnezeu: „Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului” (Daniel 11:35). Acest lucru ne reamintește de cornul cel mic, care a doborât la pământ o parte din oștire și din stele și le-a călcat în picioare (Daniel 8:10; compară cu 7:25).

- Acest împărat „se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor” (Daniel 11:36). Deloc surprinzător, cornul cel mic va vorbi „cu trufie” (Daniel 7:8), chiar împotriva lui Dumnezeu (vers. 25).

Ar putea fi amintite și alte asemănări, dar, pe baza celor citite în Daniel 7 și 8, cine este această putere și de ce este atât de important pentru noi, în ciuda presiunilor sociale, să o identificăm?

Joi, 19 martie – Evenimentele finale

6. La ce evenimente se referă Daniel 11:40-45?

Expresiile următoare ne ajută să înțelegem acest text:

Vremea sfârșitului: Expresia „vremea sfârșitului” apare doar în Daniel (Daniel 8:17; Daniel 11:35,40; Daniel 12:4,9). O examinare a profețiilor din Daniel ne arată că vremea sfârșitului începe odată cu căderea papalității, în 1798, și va ține până la învierea celor morți (Daniel 12:2).

Împăratul de la miazănoapte: La început acest nume se referea la dinastia seleucizilor, dar apoi a făcut referire la Roma imperială și, în cele din urmă, la Roma papală. De aceea, expresia nu descrie o locație geografică, ci pe vrăjmașul spiritual al poporului lui Dumnezeu. Mai mult, trebuie să observăm de asemenea că împăratul de la miazănoapte reprezintă o contrafacere a adevăratului Dumnezeu, care în Biblie este asociat simbolic cu nordul (Isaia 14:13).

Împăratul de la miazăzi: La început acest nume se referea la dinastia ptolemeizilor din Egipt, la sud de Țara Sfântă. Dar, în desfășurarea profeției, expresia dobândește o dimensiune teologică și este asociată de unii erudiți cu ateismul. Comentând referitor la Egiptul din Apocalipsa 11:8, Ellen G. White spune: „Acesta este ateismul.” - *Tragedia veacurilor*, p. 269

Muntele cel slăvit și sfânt: în vremurile Vechiului Testament, această expresie făcea referire la Sion, capitala și inima Israelului, localizat geografic în Țara Făgăduinței. După cruce, poporul lui Dumnezeu nu mai este definit etnic și geografic. De aceea, „muntele cel sfânt” trebuie să fie o denumire simbolică a poporului lui Dumnezeu din întreaga lume.

Prin urmare, am putea interpreta evenimentele în felul următor: (1) împăratul de la miazăzi îl atacă pe împăratul de la miazănoapte: Revoluția Franceză a încercat să facă să dispară religia și să învingă papalitatea, dar a eșuat. (2) împăratul de la miazănoapte îl atacă și îl învinge pe împăratul de la miazăzi: forțele religiei conduse de papalitate și aliații săi vor învinge în cele din urmă forțele ateismului și vor forma o coaliție împreună cu vrăjmașul învins. (3) Edomul, Moabul și fruntașii copiilor lui Amon vor scăpa: unii dintre cei care nu au fost numărați printre copiii credincioși ai lui Dumnezeu se vor alătura lor în ultimul ceas. (4) împăratul de la miazănoapte se pregătește să atace muntele cel sfânt, dar forțele răului sunt distruse și împărăția lui Dumnezeu este inaugurată.

Ce mângâiere avem știind că, la final, Dumnezeu și poporul Său vor fi biruitori?

Vineri, 20 martie – Un gând de încheiere

Este interesant că, cel puțin cu referire la Daniel 11:29-39, Martin Luther a identificat „urâciunea pustiirii” din Daniel 11:31 ca fiind papalitatea cu învățăturile și practicile sale. Astfel, legătura dintre Daniel 11 și Daniel 7 și 8 întărește ideea susținută de Luther și de mulți alți comentatori protestanți că instituția papalității și învățăturile sale constituie împlinirea acestor profeții în istorie. În aceeași idee, Ellen G. White spune: „Nicio biserică dinăuntrul hotarelor jurisdicției Romei n-a fost prea mult lăsată netulburată ca să se bucure de libertate de conștiință. De îndată ce a câștigat puterea, papalitatea a întins mâna pentru a-i zdrobi pe toți aceia care refuzau să recunoască dominația ei și, una după alta, bisericile s-au supus stăpânirii ei.” - *Tragedia veacurilor*, p. 62

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 34-40

1. Ce referință profetică la evenimentul de la Golgota găsim în menționarea oaselor celui neprihănit?
2. De ce este sfătuit cititorul să nu se mânie pe cei răi?
3. La cine este îndemnat cititorul să privească, să se uite bine?
4. La cine ne duce gândul, citind despre ce era scris în sulul cărții?

Evanghelizare, subcapitolul „Aspecte cu privire la menținerea interesului”

5. De ce subiecte trebuie să se ocupe învățătorii adevărului?

21 martie – 27 martie

Din țărână la stele

Textul de memorat: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci.” (Daniel 12:3)

La începutul cărții Daniel îl vedem pe Nebucadnețar care invadează Iudeea și duce robi în Babilon; prin contrast, cartea Daniel se încheie cu Mihail care Se ridică pentru a-l elibera pe poporul lui Dumnezeu din Babilonul din vremea sfârșitului. Cu alte cuvinte, după cum vedem în toată cartea Daniel, la sfârșit, chiar la sfârșit, Dumnezeu face ca totul să lucreze în favoarea poporului Său.

După cum am văzut, Daniel și prietenii lui l-au rămas credincioși lui Dumnezeu și au dat dovadă de o înțelepciune fără seamăn în toate testele și încercările din robie. Tot așa, când se vor confrunta cu necazuri, copiii lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului vor rămâne credincioși, în special în acea „vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile” (Daniel 12:1). La fel ca Daniel și prietenii lui, și ei vor da dovadă de înțelepciune și pricepere. Ei nu doar că vor avea înțelepciune ca o însușire personală, ci vor fi implicați, ca o consecință a acestei înțelepciuni, să îi conducă pe alții la neprihănire. Unii vor muri sau vor fi dați la moarte și, astfel, se vor întoarce în țărână, dar vor fi înviați pentru veșnicie: „Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2).

Duminică, 22 martie – Mihail, conducătorul nostru

1. Cine schimbă cursul istoriei în vremea sfârșitului? Cum ne ajută Noul Testament să înțelegem ce vrea să spună acest verset? Daniel 12:1; Romani 8:34; Evrei 7:25

Până acum, fiecare capitol din Daniel a început prin a menționa numele conducătorului națiunii păgâne. Tot așa, Daniel 12 începe cu numele unui conducător, aici, Prințul divin care Se ridică pentru a-l elibera pe poporul lui Dumnezeu din mâinile vrăjmașilor lui.

Mihail este aceeași Ființă cerească puternică pe care Daniel a văzut-o în viziunea primită pe malul fluviului Tigru. Acolo, El a apărut ca reprezentant ceresc al poporului lui Dumnezeu. Și mai apare în cartea Daniel ca Fiul omului (Daniel 7), Căpetenia (în engl., Prințul) oștirii (Daniel 8) și Cărmuitorul, Mesia (Daniel 9). Astfel, Mihail - al cărui nume înseamnă: „Cine este ca Dumnezeu?” - nu poate fi nimeni altul decât însuși Isus.

Este important să observăm momentul intervenției lui Mihail. Conform cu Daniel 12:1, El apare „în vremea aceea”. Această expresie se referă la timpul menționat în Daniel 11:40-45. Este perioada cuprinsă între căderea papalității, 1798, și învierea de la timpul sfârșitului (Daniel 12:2).

Din expresia „Se scoală”, folosită în Daniel 12:1, putem deduce două aspecte importante ale lucrării Sale. În primul rând, verbul „a se scula” evocă ridicarea împăraților pentru a cuceri și a domni. Acest verb mai are și o conotație militară. Ne arată că Mihail acționează ca lider militar pentru a-Și proteja poporul și pentru a-l conduce într-un mod special în ultimele etape ale mării lupte.

În al doilea rând, verbul acesta ne îndreaptă gândul și spre desfășurarea judecății. Mihail „Se scoală” pentru a acționa ca mijlocitor în tribunalul ceresc. Ca Fiul al omului, El vine înaintea Celui îmbătrânit de zile pentru a-l reprezenta pe poporul Său în timpul judecății de cercetare (Daniel 7:9-14). Faptul că Mihail *Se ridică* face trimitere la aspectul miliar și juridic al lucrării Sale. Cu alte cuvinte, El are putere de a-i învinge pe vrăjmașii lui Dumnezeu și are autoritate să-l reprezinte pe poporul Său în tribunalul ceresc.

Gândește-te ce înseamnă ca Mihail să stea ca reprezentant al nostru chiar acum. Ce speranță îți oferă acest lucru ție, ca păcătos?

Luni, 23 martie – „Scris în carte”

2. Ce înseamnă „oricine va fi găsit scris în carte”? Daniel 12:1

Momentul intervenției lui Mihail este descris și ca un timp de strâmtorare cum nu a mai fost. Acesta corespunde cu timpul în care Duhul lui Dumnezeu va fi retras de la omenirea răzvrătită. Atunci, ultimele șapte plăgi, ca o expresie a mâniei lui Dumnezeu asupra națiunilor, vor fi revărsate asupra Babilonului din timpul sfârșitului (Apocalipsa 16; 18:2-24) și puterile întunericului vor fi dezlănțuite asupra lumii. Ellen G. White scrie despre acest timp că „Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o mare și finală strâmtorare. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbatice ale patimii omenești, toate elementele de discordie și luptă vor fi lăsate libere. Pământul întreg va fi adus într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.” - *Tragedia veacurilor*, p. 614

Dar copiii lui Dumnezeu vor fi eliberați în acest timp de strâmtorare, deoarece, în judecata de cercetare realizată în tribunalul din ceruri, ei au fost achitați de Isus, Marele-Preot ceresc, și numele lor au fost scrise în carte.

Pentru a înțelege semnificația acestei cărți ar trebui să nu uităm faptul că Biblia menționează două tipuri de cărți cerești. În una sunt scrise numele celor care aparțin Domnului și uneori se face referire la această carte ca fiind Cartea vieții (Exodul 32:32; Luca 10:20; Psalmii 69:28; Filipeni 4:3; Apocalipsa 17:8).

Pe lângă Cartea vieții, Scriptura mai menționează o carte în care sunt scrise toate faptele oamenilor (Psalmii 56:8; Maleahi 3:16; Isaia 65:6). Acestea sunt cărțile folosite în tribunalul ceresc pentru a vedea dedicarea fiecăruia față de Domnul. Acestea sunt înregistrări cerești, „baze de date”, care conțin numele și faptele fiecărui om. Unii oameni sunt frământați de ideea de a avea numele scris, și în special faptele, în ceruri. Dar, atunci când ne predăm viața lui Hristos, numele noastre sunt scrise în Cartea vieții și, la judecată, faptele noastre rele sunt șterse. Această înregistrare cerească oferă dovezi juridice întregului univers că noi aparținem lui Isus și astfel avem dreptul să fim protejați în timpul strâmtorării.

De ce doar neprihănirea lui Hristos atribuită nouă și apoi împărtășită este singura noastră speranță de a avea numele „scris în carte”? Prezintă-ți răspunsul în cadrul discuției din grupă.

Marti, 24 martie – Învierea

3. Despre ce eveniment se vorbește în versetele următoare și de ce, gândindu-ne la tot ce știm despre moarte, este acest eveniment important pentru noi? Daniel 12:2,3

Probabil că Daniel face cea mai clară referire în Vechiul Testament la învierea viitoare. Meditând la acest pasaj, putem afla câteva adevăruri foarte importante. Primul, după cum ne indică și metafora somnului, în corpul niciunui om nu sălășluiește un suflet nemuritor. Omul, ca ființă, este o unire indivizibilă dintre trup, minte și duh. În moarte, persoana încetează să mai existe și rămâne inconștientă până la înviere. În al doilea rând, versetul ne îndreaptă atenția spre învierea viitoare ca revers a ceea ce se întâmplă din cauza păcatului. Într-adevăr, expresia tradusă ca „țărâna pământului” în limbajul original folosit în Daniel 12:2 înseamnă de fapt „pământ de țărână”. Această ordine neobișnuită a cuvintelor ne îndreaptă spre Geneza 3:19, singurul pasaj biblic în care cuvântul „pământ” apare înainte de cuvântul „țărână”. Acest lucru sugerează faptul că pronunțarea sentinței de moarte odată cu căderea lui Adam va fi revocată și moartea nu va mai avea putere. Pavel spune: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54).

4. De ce nu trebuie să ne temem de moarte? Romani 8:18; Evrei 2:14,15

Moartea ruinează și distruge totul aici. Dar ne este dată promisiunea că moartea nu are ultimul cuvânt în dreptul celor credincioși. Moartea este un vrăjmaș înfrânt. Când a rupt lanțurile morții și a pășit afară din mormânt, Hristos a biruit moartea. Acum putem privi dincolo de realitatea temporară a morții spre *Studiu Biblic, Trim. I, 2020 – Daniel*

realitatea finală a vieții pe care o vom primi de la Dumnezeu în Hristos. Deoarece Mihail „Se scoală” (vezi Daniel 12:1), cei care îi aparțin se vor ridica și ei. Ei se vor scula din „pământul de țărână” pentru a străluci ca stelele cerului pentru vecie.

În toată durerea și în luptele vieții, cum putem avea speranță și mângâiere în făgăduința învierii de la sfârșit? De ce, într-un sens foarte real, aproape că nu mai contează nimic altceva?

Miercuri, 25 martie – Cartea sigilată

5. De ce trebuia pecetluită cartea lui Daniel până la vremea sfârșitului? Daniel 12:4; Ioan 14:29

La încheierea ultimei secțiuni majore din această carte (Daniel 10:1 - 2:4), profetul primește porunca să pecetluiască sulul până la vremea sfârșitului. În același timp, îngerul spune despre această carte că „mulți o vor citi și cunoștința va crește” (Daniel 12:4). Deși unii cercetători ai cărții lui Daniel au interpretat aceste cuvinte ca o predicție a progresului științific, înțelegere care poate fi inclusă aici, contextul pare să indice că „mulți o vor citi” („vor alerga înapoi și încolo”, KJV) se referă la cercetarea cărții Daniel. Într-adevăr, dacă privim înapoi în istorie, observăm că Daniel a rămas o scriere literară ascunsă timp de multe secole. Poate că în unele locuri a fost cunoscută și studiată, dar unele învățături-cheie și profeții au rămas ascunse. De exemplu, mesajul profetic legat de curățirea sanctuarului ceresc, de judecată, de identitatea și lucrarea cornului mic, împreună cu vremea când aveau să se împlinescă aceste profeții, nu au fost deloc clare.

Dar de la Reforma protestantă înapoi, tot mai mulți oameni au început să studieze cartea Daniel. Totuși doar în vremea sfârșitului a fost deschisă cartea și conținutul ei a fost descoperit. Ellen G. White spune: „Dar, de la anul 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, cunoașterea profețiilor a crescut și mulți au vestit mesajul solemn al judecării ce se apropia.” - *Tragedia veacurilor*, p. 356

„La sfârșitul secolului XVIII și începutul secolului XIX s-a trezit un nou interes pentru profețiile din Daniel și Apocalipsa în diferite locuri de pe pământ, Studiarea acestor profeții a dus la crezul larg răspândit că a doua venire a lui Hristos era aproape. Mai mulți prezentatori din Anglia, Joseph Wolff în Orientul Mijlociu, Manuel Lacunza în America de Sud și William Miller în Statele Unite, împreună cu mulți alți cercetători ai profețiilor au declarat, pe baza studiului profețiilor din Daniel, că a doua venire era chiar la uși. Astăzi, această convingere a devenit forța conducătoare din spatele unei mișcări mondiale.” - *CBAZȘ*, vol. 4, p. 879

Gândește-te la marele avantaj pe care îl avem noi astăzi de a putea să privim în urmă în istorie și să vedem împlinirea acestor profeții din Daniel. Cum ne ajută acest lucru să ne încredem în toate făgăduințele lui Dumnezeu?

Joi, 26 martie – Timpul de așteptare

6. Cum se încheie cartea lui Daniel? Daniel 12:5-13

Interesant că această scenă finală are loc la „râu”, sau la Tigru, locul ultimei vedenii semnificative primite de Daniel (Daniel 10:4). Totuși cuvântul folosit aici nu este termenul obișnuit folosit în ebraică pentru „râu”, ci termenul *ye'or* care de obicei face referire la „râul Nil”. Acest lucru ne amintește de exod și ne arată că, așa cum a răscumpărat Israelul din Egipt, tot așa Domnul își va răscumpăra poporul din timpul sfârșitului.

Ne sunt prezentate trei cronologii profetice. Prima - „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” - răspunde la întrebarea: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?” (vers. 6). „Minunile” fac referire la lucrurile descrise în vedenia din Daniel 11, care sunt o prezentare mai largă a celor din Daniel 7 și 8. Mai specific, această perioadă de timp a fost menționată în Daniel 7:25 și, mai târziu, în Apocalipsa 11:3; 12:6,14; 13:5. Ea corespunde celor o mie două sute șaiszeci de ani de supremație papală care au început în 538 și au ținut până în 1798 d.Hr. Daniel 11:32-35 se referă la aceeași persecuție, dar fără a-i menționa durata ca timp.

Celelalte două perioade, o mie două sute nouăzeci și o mie trei sute treizeci și cinci de zile, răspund la o întrebare - „Care va fi sfârșitul acestor lucruri?” - pusă chiar de Daniel Omului îmbrăcat în in. Amândouă încep cu încetarea „jertfei necurmăte” și cu apariția „urâciunii pustiirii”, Din studiul din Daniel 8 am aflat că „jertfa necurmăte” se referă la mijlocirea continuă a lui Hristos, care a fost înlocuită cu un sistem de închinare contrafăcut. Astfel, această perioadă profetică trebuie să fi început în 508, când Clovis, împăratul francilor, s-a convertit la credința catolică. Acest eveniment important a pavat calea spre unirea dintre biserică și stat, unire care s-a menținut în Evul Mediu. Cele o mie două sute nouăzeci de zile s-au încheiat în 1798, când papa a fost arestat sub autoritatea conducătorului francez Napoleon. Cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile, ultima perioadă de timp profetică menționată în Daniel, s-au încheiat în 1843. Acesta a fost timpul mișcării millerite și al unui studiu reînnoit al profețiilor biblice. A fost un timp de așteptare și speranță în venirea apropiată a lui Isus.

În toată cartea Daniel vedem două lucruri: poporul lui Dumnezeu persecutat și poporul lui Dumnezeu în cele din urmă restaurat și salvat. Cum ne poate ajuta această realitate să rămânem credincioși, indiferent de încercările prezente?

Vineri, 27 martie – Un gând de încheiere

„Lui Daniel i-a fost cerut să sigileze partea aceea din prorocie care avea legătură cu zilele din urmă, «până la vremea sfârșitului». O solie cu privire la judecată, întemeiată pe împlinirea acelor profeții, nu putea fi proclamată decât atunci când avea să vină această vreme. Dar, în timpul sfârșitului, spune profetul, «mulți vor citi și cunoștința va crește».

Apostolul Pavel avertizase biserica să nu aștepte revenirea lui Hristos în zilele sale. «Ziua aceea nu va veni», spunea el, «până când nu va veni lepădarea de credință și se va descoperi omul fărădelegii» (2 Tesaloniceni 2:3). Nu putem aștepta venirea Domnului până după marea apostazie și după perioada lungă de domnie a «omului păcatului». «Omul fărădelegii», care mai este numit «taina nelegiurii», «fiul pierzării» și «acel nelegiuit», reprezintă papalitatea, care, așa cum a fost profetizat, urma să-și mențină supremația timp de o mie două sute șazeci de ani. Această perioadă s-a încheiat în 1798. Venirea lui Hristos nu putea să aibă loc înainte de acel timp. Pavel cuprinde cu avertizarea lui întreaga dispensațiune creștină, până în 1798. În această perioadă trebuia predicată solia cu privire la a doua venire a lui Hristos.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 356

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Psalmii 41-47

1. Despre care obiect din sanctuar scria psalmistul că era bucuria sa?
2. La ce se referă psalmistul când întreabă dacă nu știe Cel care cunoaște tainele inimii?
3. De ce anume este înveselită cetatea lui Dumnezeu?
4. Despre cine scrie că „se adună împreună cu poporul Dumnezeului lui Avraam”?

Evangelizare, subcapitolul „Adunări în care au loc întrebări și răspunsuri”

5. Ce recomandă Ellen G. White să urmeze după fiecare predică mai importantă?

Salt la Cuprins

Scoala de Sabat audio

Responsabil de text: Viorel Tronaru

<http://www.7adventist.com/studiu/>

